

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 298

List tegen list.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

LIST TEGEN LIST.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Duboo

SIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan
NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Wat de bladen schrijven.

Hoewel de politieke zoowel als de economische toestand in de Vereenigde Staten verre van rooskleurig was te noemen, en er algemeen een groote onrust in den lande heerschte, hielden niet alleen de New-Yorksche bladen, maar ook zeer veel groote organen in de provincie zich met weinig anders bezig dan met de opzienbarende gebeurtenissen, welke zich sedert eenige weken te New-York afspeelden, en welke hun einde nog altijd niet genaderd schenen.

Deze voorvallen waren toe te schrijven aan het optreden van een uiterst gevaarlijke rooversbende, welke zoozeer de aandacht trokken, dat de Amerikanen zich begonnen af te vragen, of men hier soms te dopen had met het voorspel tot een bolsjewistische anarchie, zooals die, welke het ongelukkige Rusland sedert ruim een jaar teisterde, en welke tengevolge had gehad, dat een stad als Petrograd bijna tachtig procent van haar inwonertal had verloren.

Inderdaad had het rooverswezen in de Staten gedu-

Raffles No. 202.

rende eenige maanden een omvang verkregen, welke de politie de grootste onrust baarde, en de bandieten traden op met een stoutmoedigheid en een driestheid, die wezen op een voortreffelijke organisatie zoowel als op een centrale leiding, welke alle aanslagen op touw zette, uitwerkte, en deed uitvoeren!

De naam van deze vreeselijke bende, die voor geen misdaad terugschrikte, hoe afschuwelijk ook, luidde: „Het Kwade Oog”, en alle dreigbrieven, alle waarschuwingen, welke deze Bond van de Misdaad verzond aan de rijke inwoners der groote steden, maar vooral van New-York, waren ondertekend met een zelfde symbool — een oog met een dreigende, verschrikkelijke uitdrukking.

Met den dag namen de gruweldaden der bende toe, en het werd de politie maar al te spoedig duidelijk, dat zij hier voor een reuzentaak geplaatst werd, want niet alleen het uitvaagsel der maatschappij behoorde tot het misdadigersgenootschap — ook personen die in

meer of mindere mate thuis waren op het gebied der wetenschap in al haar vertakkingen.

Dit maakte juist de bende zoo bij uitstek gevaarlijk, want de leiding berustte blijkbaar bij lieden, die een hoogen graad van ontwikkeling hadden bereikt, en die, zonder hante misdadige neigingen, gewis een eervolle plaats in de maatschappij hadden kunnen bekleeden.

Wie er eigenlijk aan het hoofd van de bende van Het Kwade Oog stond — niemand had het kunnen zeggen.

Het was ook zeker, dat geen der leden van de bende het wist.

Niemand had dezen geheimzinnigen persoon ooit aanschouwd.

Hij gaf zijn bevelen, die stipt ten uitvoer werden gebracht, van een hoofdkwartier uit, dat niemand kende, zelfs zijn luitenants niet.

De politie veronderstelde, dat er misschien twee of ten hoogste drie zeer vertrouwde handlangers van den chef bestonden, die wisten wie hij was — maar ook dat kon zij niet met volkomen zekerheid zeggen.

Maar wel had zij ontdekt — en dat door toedoen van een al even raadselachtig persoon — dat er een nauwe betrekking moest bestaan tusschen de onlangs gestichte bende van Het Kwade Oog en Het Genootschap van den Gouden Sleutel, hetwelk zijn hoofdkwartier te Londen had, en waarvan reeds twee leiders, de professoren Shydrift en Nicholson, den dood hadden gevonden — en beiden al weder door het ingrijpen van denzelfden mysterieusen persoon waarvan zoo even werd gerept!

De politie van New-York wist niet al te goed, of zij zich moest verheugen over de hulp van dien man, hoe kostbaar die ook voor haar was gebleken, of pogingen moest doen, hem in handen te krijgen en onschadelijk te maken en aan de Engelsche politie over te leveren.

Want die onvindbare, die geheimzinnige, die raadslachtige persoon was John Raffles, de gentleman-inbreker, de Groote Onbekende, de man, op wiens aanhouding een premie van twee duizend pond sterling was gesteld!

Over hem en over niets of niemand anders spraken nu de Amerikaansche bladen!

Iedereen had immers den mond vol van de wonderbaarlijke daden van dezen Engelschman, die naar Amerika was gekomen op een wijze, waarvan men zich nog slechts een zeer onvolkomen voorstelling kon maken.

Want aan hem en alleen aan hem was het te danken, dat de politie er in geslaagd was, althans een deel der bende van Het Kwade Oog onschadelijk te maken!

En telkens opnieuw kwamen de bladen terug op het befaamde „Geval Vandyke”.

Peter Vandyke was een der rijkste mannen van New-York en bewoonde in de Vijfde Avenue een huis, hetwelk veeleer een paleis mocht heeten.

En juist in zijn huis hadden zich de gebeurtenissen afgespeeld, waarin John Raffles zulk een groote rol had vervuld.

Het was begonnen met een eisch der bende, die angst en vrees in de stad verspreidde, om een som van niet minder dan vijf millioen dollar te deponeren in den kelder van een daartoe aangewezen huis, in de havenwijk gelegen.

Door vrees voor het leven van zijn eenig kind, Cissy, gedreven, had de koning van het staal, zooals Vandyke werd genoemd, dit ontzaglijke bedrag inderdaad zelf naar dien kelder gebracht.

Maar Raffles had het op even stoutmoedige als onverwachte wijze weten weg te halen, vier millioen aan den eigenaar terug gegeven — en het vijfde voor zich zelf gehouden!

En van dat oogenblik af, had hij niet opgehouden, als de geheimzinnige beschermer op te treden van denzelfden man, dien hij bestolen had!

Hij had zijn dochter uit de klauwen van de bandieten weten te redden, met gevaar van zijn leven, en met behulp van twee mannen, al even onvindbaar als hij zelf, en tenslotte had hij den staalkoning helpen ontkomen uit de stad, opdat hij zich voorloopig in veiligheid kon brengen in een stad, alleen aan Raffles, miss

Cissy, en de trouwe dame van gezelschap, miss Thornycroft bekend.

Maar daarmede hield de hulp van den Grooten Onbekende niet op!

Met weergalooze schranderheid had hij, steeds door zijn beide vrienden geholpen, verscheidene aanslagen op het leven van het jonge meisje weten te verijdelen, gepleegd uit wraak wegens de verdwijning van den staalkoning, en den dood of de gevangenneming van zoovele leden der bende.

Om de kroon op het werk te zetten, had deze geheimzinnige beschermer het jonge meisje uit het door bandieten omsingelde en aangevallen heerenhuis ontvoerd, om het veilig in de armen van haar vader te brengen.

En de wijze, waarop dit geschied is, hield de New-Yorkers, anders niet voor een klein geruchtje op het gebied der stoutmoedigheid vervaard, nog altijd bezig, al waren er nu reeds bijna twee weken verlopen sedert deze gebeurtenissen.

Hij was namelijk, na de politie door een draadloos bericht te hebben gewaarschuwd, met een vliegmaschine op het platte dak van het groote huis in de Vijfde Avenue neder gestreken en had daar Cissy en zijn twee helpers aan boord genomen, waarop hij was opgestegen, terwijl de bandieten razend van woede en teleurstelling hem vruchteloos hun revolverschoten achterna zonden.

Cissy Vandyke en haar vader waren nu in veiligheid, en voorloopig tegen de woede en de wraakzucht van de bende van Het Kwade Oog beveiligd.

Maar helaas — de schurken waren er toch nog in geslaagd, niet alleen den trouwen negerbediende, Tim, op laaghartige wijze te vermoorden, maar ook miss Thornycroft, de dame van gezelschap, te ontvoeren, voor Raffles tijd en gelegenheid had kunnen vinden, ook haar te redden!

De oude dame had zeker rustig geslapen, tot het geluid der revolverschoten in huis haar wekte, op dien noodlottigen nacht — en toen was het te laat!

Zij werd weggevoerd, voor de politie het huis had

omsingeld, en de meeste bandieten had gevangen genomen.

Geen wonder, dat dit alles het onderwerp van alle gesprekken vormde!

Telkens weer hoorde men, op de beurs, in de salons, in de foyers der schouwburgen, in de voorstadtreinen de vraag stellen, wie toch wel de man mocht zijn, die, ofschoon zelf inbreker, het wettig gezag ditmaal zoo kranig had geholpen.

Maar niemand kon op die vraag een antwoord geven.

De politie had miss Cissy ondervraagd, in de hoop, dat het jonge meisje haar inlichtingen zou kunnen verschaffen, maar zij had eenvoudig verklaard, zelve niet te weten, wie haar beschermer was, en nog veel minder, waar hij ergens vertoefde, en daaraan toegevoegd, dat zij, zelfs al wist zij het, toch niet zou spreken, daar zij er niet aan dacht, den man, die haar het leven had gered, in moeilijkheden te brengen — al mocht hij dan honderd maal een misdadiger zijn, volgens de gangbare begrippen van wet en moraal!

De meeningen omtrent deze houding van de dochter van den staalkoning liepen nog al uiteen, maar toch begreep men haar handelwijze — en velen bewonderden er haar in hun hart om, al zeiden zij luide, dat in ieder geval orde en wet moesten voorgaan.

Intusschen bleef het eenigen tijd rustig, na de plotselinge verdwijning van den staalkoning en zijn dochter, en de gevangenneming van zulk een groot aantal bandieten — en reeds meenden sommige optimisten, dat men weder gerust kon adem-halen en dat de gevaarlijke bende geheel en al was uitgeroeid.

Bij een vroegere gelegenheid was de verloofde van Cissy Vandyke, de inspecteur van politie Flannagan tijdens een overval op straat door de bandieten zwaar gewond.

De jonge man was juist uit het ziekenhuis ontslagen en had zijn functie weder hervat.

Hij was bezield met het vaste voornemen, de bende van het Kwade Oog tot het uiterste te bestrijden, in welk plan hij niet weinig werd gestijfd door de ge-

dachte aan het levensgevaar, waarin zijn verloofde had verkeerd, en het zou maar al te spoedig blijken, dat hij werk in overvloed zou krijgen, en dat de optimisten ongelijk hadden.....

Want de bandieten bleken zich niet als definitief verslagen te beschouwen!

Zeker hadden de snel opeenvolgende klappen hen zwaar getroffen, maar hun organisatie bleek zoo goed in elkaar te zitten, dat de verliezen vlug weder waren aangevuld.

De geheimzinnige chef arbeidde rusteloos voort, en op een goeden dag werd New-York opnieuw opgeschrikt door een teeken van leven, dat aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van een schoonen Octoberdag, toen een vliegmaschine boven de stad vloog, op een groote hoogte, en ternauwernood met het bloote oog zichtbaar.

En even later daalde er een regen van strooibiljetten neder, die eerst aan den snuggeren inval van een pienteren zakenman werd toegeschreven, die op deze wijze zijn waren wenschte aan te bevelen.

Maar spoedig bleek de ware aard van deze biljetten.

Het waren eenvoudig dreigbrieven, kort, maar van een niet te miskennen beteekenis.

Ziehier hun inhoud:

„De Bende van het Kwade Oog! Neemt u in acht! Het uur der wrake nadert! Gij zult van ons hooren!”

En de gewone onderteekening — het wijdgeopende, boosaardig starende oog!

Dat hier niet te denken viel aan een misplaatste grap van een of anderen Tyl Uilenspiegel, of dat men hier te doen had met een looze bedreiging, bleek spoedig daarop.

Want den volgenden dag verscheen er wederom een vliegmaschine boven de stad, en weder wierp zij strooibiljetten bij vele duizenden uit.

Maar thans waren zij van een meer concreten, een meer dreigenden inhoud — en zij waren slechts voor één persoon bestemd!

Hun inhoud luidde ditmaal:

„Peter Vandyke! Gij zelf zijt ons voorloopig ontsnapt — maar uwe ondergeschikte, miss Thornycroft, bevindt zich in onze handen! Wij zijn er van overtuigd, dat dit biljet u op de een of andere manier wel zal bereiken. Zorg, dat op 1 November een bedrag van 100.000 dollar gebracht wordt aan boord van een rood geschilderde motorboot, die tien kilometer uit de haven van New-York voor anker zal gaan, of het kost het leven aan uw vriendin! Het geld moet op dien dag tusschen drie en vier uur in den middag bezorgd worden, en wel door middel van een kleine roeiboot, waarin niet meer dan drie personen mogen plaats nemen. Wij zouden u aanraden, ditmaal de politie en gij weet wel wien er buiten te laten, of wij zouden voor de gevolgen niet kunnen instaan.

Wij hebben onze maatregelen genomen, en zullen onverbiddelijk optreden.

Mocht gij ons trachten te bedriegen, dan komen de gevolgen voor uw rekening.

Wie ons weerstreeft, die zal sterven!”

Er waren in New-York niet veel menschen, die deze uitnoodiging niet met afgrijzen en schrik lazen.

Maar één was er althans, die er verachtelijk de schouders over ophaalde.

Die eene was John Raffles, de gentleman-inbreker!

HOOFDSTUK II.

Raffles laat van zich hooren.

Op denzelfden dag, waarop de strooibiljetten met dezen inhoud boven New-York werden uitgeworpen, reed een kleine maar snelle auto met groote vaart langs den breedten strandweg van de kleine plaats Jacksonville, des zomers befaamd als drukbezochte badplaats, maar die thans zoo goed als uitgestorven was.

De lange rij badkamertjes langs het plankier was afgebroken, de meeste winkels aan het strand waren gesloten, de pensionhoudsters wachtten op betere tijden, de laatste badgast was reeds weken geleden vertrokken.

Jacksonville is zeer fraai gelegen aan de Oostkust van Noord-Amerika, in den door de natuur zoo rijk gezegenden staat Florida, en aan de monding van de St. Johns Rivier, die een zeer breede inham van eenige tientallen meters lengte vormt, die diep het land binnendringt.

Tal van villa's verheffen zich langs den kilometers langen strandboulevard, vanwaar men een heerlijk uitzicht heeft over de haven en de baai.

Voor het allergrootste deel worden deze villa's alleen des zomers gedurende het seizoen bewoond, vooral door rijke inwoners van New-Orleans en van Washington, die meer hechten aan een schoone omgeving en rust, dan aan de mondaine genoegens welke bijvoorbeeld Wilmington of Charleston bieden.

Thans echter waren al deze villa's bijna gesloten en hun van luiken voorziene vensters als blinde oogen leverden een troosteloozen aanblik op.

Toen de auto langs een der weinige nog bewoonde villa's snelde, gaf de chauffeur drie stooten op zijn claxon, maar hij vertraagde zijn vaart niet.

Hij reed den Strandboulevard ten einde, sloeg een breedten zijweg in, en reed langs een kronkelenden weg, die door de golvende heuvelen voerde, naar het bosch, dat zich op eenige kilometers ten westen van de stad verheft, en dat tijdens het drukke zomerseizoen gaarne bezocht wordt door badgasten.

De wagen hield stil even voor den ingang van het bosch, dat door een aantal breede, voortreffelijk onderhouden wegen doorkruist werd.

De twee mannen, die in den wagen gezeten waren, stapten uit, staken een sigaret op, en begonnen langzaam heen en weder te loopen, terwijl de chauffeur, een man van reusachtigen lichaamsbouw, op zijn plaats bleef zitten, met de hand aan het stuurwiel.

Deze twee mannen waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charly Brand, die het geheele avontuur van den staalkoning mede had doorleefd, evenals de chauffeur, de onmisbare Henderson, die eigenlijk wel het leeuwenaandeel aan de bevrijding van het jonge meisje voor zich mocht opeischen.

De twee vrienden hadden eenigen tijd zwijgend naast elkander op en neergelopen, tien meter heen, en tien meter weer terug, toen Charly begon:

— Ik begin zoo langzamerhand tot de overtuiging te komen, dat die bende van het Kwade Oog inderdaad over een paar duizend leden moet beschikken.

— Als je daaraan toevoegt: alleen te New-York, dan geef ik je gelijk, Charly! gaf Raffles ten antwoord.

— Wij hebben er de dooden, de gewonden en de gevangenen bijeengerekend, zeker wel 50 buiten gevecht gesteld in die weinige dagen, en het schijnt niet te hebben geholpen.

— Dat zou men tenminste wel afleiden uit de omstandigheid, dat zij opnieuw zoo driest optreden en bidenmorgen het strooibiljet boven New-York hebben uitgeworpen, waarvan de telegraaf ons den inhoud al heeft gebradht.

— En dat natuurlijk ook reeds ter oore van Peter Vandyke is gekomen! zeide Charly op zachten toon, alsof hij bevreesd was, dat men hem zou kunnen hooren, ofschoon dat volkomen onmogelijk was, daar de auto op bijna honderd meter van het bosch midden op den eenzamen weg tusschen uitgestrekte weiden stilstond.

— Die tijding zal hem zeker zeer onaangenaam getroffen hebben, ging Raffles voort.

— Ik denk dat zijn eerste beweging zal zijn, de honderdduizend dollar maar uit te betalen.

— O ja, dat zal hij zeker doen! bevestigde Raffles. Ik zou trouwens in zijn plaats mij geen oogenblik bedenken. De man is zoo verbazend rijk, dat een bedrag van honderdduizend dollar voor hem niet meer is dan een paar centen voor een goed betaald arbeider. Daarom juist ben ik hier gekomen.

— Zou Miss Vandyke thuis zijn geweest en het sein gehoord hebben?

— Ja, want daar komt zij al aanrijden.

Inderdaad, daar naderde in de verte een twee persoons auto, een fraaie Sundbeen, die een groote snelheid bleek te kunnen ontwikkelen.

Het was spoedig te zien, dat de dochter van den staalkoning chauffeerde en zich door niemand had laten vergezellen.

Maar op verren afstand liet zij de auto keeren, stond op, en scheen door een verrekijker te zien.

— Zij schijnt de zaak eerst eens uit de verte te onderzoeken, zeide Raffles glimlachend. Nu, ik kan haar geen ongelijk geven. De gebeurtenissen van verleden week zullen haar wantrouwend hebben gemaakt.

Het onderzoek met den verrekijker scheen het jonge meisje te hebben bevredigd, want zij liet de auto nogmaals keeren, en reed verder.

Op een paar meters afstand van den renwagen bracht zij haar eigen auto tot staan, sprong op den grond, en kwam haastig op Raffles toe.

Haar gezichtje was bleek, en zij verkeerde blijkbaar in groote opgewondenheid.

Zij stak Raffles met een spontaan gebaar de hand toe, maar de Grootte Onbekende keek juist den anderen kant uit en scheen hier niets van te bemerken.

— Wilt ge mij geen hand geven, John Raffles? vroeg Cissy op zachten toon, terwijl haar stem even beefde.

— Ik vraag u verschooning, Miss — ik weet niet of het wel strookt met het gebruik, dat een heer de hand reikt aan het meisje, welks vader hij voor een bedrag van één millioen dollar bestolen heeft.

— Maar als ik er nu niettemin op aandring? ging Cissy Vandyke voort, terwijl zij Raffles strak aanzag.

— Dan zou het van mijn kant een groote onhoffelijkheid zijn, Miss, als ik uw verzoek weigerde, zeide Raffles met klanklooze stem, terwijl hij het kleine handje even in zijn lange, blanke, gespierde yingers klemde om het dadelijk weder los te laten.

— Gij zijt een vreemd man, kwam de dochter van den staalkoning, nog altijd met die zacht trillenden klank in haar stem. Gij hebt mij het leven gered — en daarom moogt gij mij wel toestaan, dat ik u een vraag stel nietwaar?

— Vraag slechts, Miss — dat is het voorrecht der vrouwen, zeide Raffles, terwijl zijn grijze oogen over de akkers ter zijden van den weg dwaalden.

— Waarom doet gij dit? vroeg Cissy Vandyke en de kleine hand rustte een oogenblik op den arm van den Grooten Onbekende.

Raffles wendde langzaam den blik naar het jonge

meisje toe en zeide, met dezelfde toonlooze leegheid in zijn stem:

— Een vraag van groote beteekenis, Miss! Ik zou dagen noodig hebben om er u een antwoord op te geven, waarmede gij genoeg zoudt kunnen nemen! Wij hebben echter niet zooveel tijd en daarom antwoord ik u slechts: Ik doe het omdat ik er behagen in schep!

— Maar hoe is dat mogelijk? riep het jonge meisje uit, een man van beschaving — want dat zijt gij, dat voelt een vrouw aanstonds! — een wilskrachtig man en een man met een medelijdend gemoed — want dat moet gij wel hebben! — die dit doet omdat hij er behagen in schept?

— Juist omdat ik dit alles ben, miss, daarom doe ik wat ik doe! zeide Raffles en eensklaps had zijn stem een scherpen klank gekregen. Gij zijt een vrouw, en gij zult mij dus wel beter begrijpen dan een man, als ik u zeg, dat de schrikkelijke onrechtvaardigheid op de wereld, de bittere ellende en de schreeuwende ongelijkheid van mij den man gemaakt hebben, dien gij thans voor u ziet — een dief en een inbreker, maar ik bid u — laten wij hierover niet langer spreken — het zou mij slechts pijn doen! Gij hebt mijn hulp aanvaard — is zij u welkom en neemt gij haar nog aan?

— Dat vraagt gij, John Raffles, terwijl gij toch ook wel moet weten, wat er in New-York geschied is? riep het jonge meisje met trillende lippen. Nu meer dan ooit behoeven wij uw hulp. Gij hebt eerst mijn vader in een voortreffelijke vermomming en vervolgens mij zelf hierheen in veiligheid gebracht, naar deze eenzame plaats waar zeker niemand ons zal vermoeden. Wij hadden gehoopt hier te blijven, totdat er aan het bestaan van de bende van het Kwade Oog voorgoed een einde was gemaakt — en nu komt het vreeselijke strooibiljet, waarvan de bladen reeds gewag hebben gemaakt, al onze hoopvolle verwachtingen vernietigen. Ik herhaal u dus — wij rekenen stellig op uw bijstand.

— Wist gij dat miss Thornycroft zich in handen

van de bende van het Kwade Oog bevond? vroeg Raffles.

— Dat is het juist wat ons zoo verschrikt heeft! gaf Cissy Vandyke ten antwoord. Die lieve oude dame in de macht dier schunken — het is te vreeselijk om aan te denken. Mijn vader en ik meenden, dat zij zich in veiligheid had gesteld en op een gunstige gelegenheid wachtte, om zich ongemerkt bij ons te voegen.

— Kunt gij ons zeggen, wat de voornemens van uw vader zijn?

— Hoe kunt ge dat vragen! Natuurlijk zal mijn vader geen seconde aarzelen. Wat zijn honderdduizend dollar voor hem?

— Zooiets vermoedde ik! gaf Raffles glimlachend te kennen. Hij zou het gemis van dat bedrag in het geheel niet voelen! En de bandieten schijnen wel te begrijpen, dat een juffrouw van gezelschap natuurlijk veel minder waard is dan de dochter van een staalkoning!

Hij zweeg even en vervolgde:

— Ik ben hier langs gereden en heb u het bekende sein voor een afspraak gegeven, opdat ik uw vader inderdaad had willen voorstellen, schijnbaar op het aanbod van de bandieten in te gaan.

— Slechts schijnbaar? Maar dan zullen zij Miss Thornycroft vermoorden! riep het jonge meisje op angstigen toon.

— Daartoe zullen wij hun de gelegenheid niet laten, Miss — laat dat maar gerust aan mij over — aan mij en mijn trouwe vrienden! hernam Raffles op kalmen toon.

— Maar wat kan een kleine roeiboort uitrichten tegen een snelle motorboot, die misschien wel van een mitrailleur of zelfs wel van een snelvuurkanon voorzien is. Ik behoef u toch zeker niet te zeggen, dat er in het verloop der laatste maanden verscheidene diefstallen in onze arsenalen gepleegd zijn, en dat men daarbij zelfs kanonnen heeft weten te stelen?

— Dat weet ik inderdaad, Miss, en ik weet evenzeer, dat deze diefstallen op rekening gesteld moeten

den van Het Kwade Oog! En toch blijf ik aandringen, dat uw vader mijn raad zal opvolgen, en geen cent aan boord van de sloep zal laten overbrengen.

— Maar staat gij dan voor de gevolgen in?

— Ik sta er voor in!

Weer volgden eenige oogenblikken van zwijgen op deze woorden, die blijkbaar grooten indruk op het jonge meisje hadden gemaakt.

Het was wel zeker — deze geheimzinnige man moest beschikken over middelen, waarvan zij zich geen voorstelling kon maken.

En wat er volgde zou haar nog in die meening versterken!

— Ik wenschte u nu wel even te spreken over een onderwerp, Miss, dat voor u veel aangener zal zijn, hernam Raffles. Ik breng u namelijk zeer goede tijding van uw verloofde, den inspecteur van politie Flannagan. Hij heeft gisteren het bed verlaten, en hedenmorgen zijn dienst hervat!

— Hij had mij dat getelegrafeerd, mijnheer, maar hoe kunt gij dat weten? vroeg Cissy verwonderd.

— Ik heb een weinig gespionneerd in de nabijheid van het hoofdbureau van politie, Miss, antwoordde Raffles glimlachend.

— Te New-York?

— Te New-York!

— Hedenmorgen?

— Hedenmorgen!

Het jonge meisje keek Raffles met wijd open gesperde oogen aan, alsof zij aan zijn verstand twijfelde, en hernam toen aarzelend:

— Gij drijft zeker den spot met mij? Dat is immers onmogelijk! Zelfs al waart gij met de allersnelste auto of zelfs met een vliegmaschine hierheen gekomen, dan zoudt gij toch nog altijd acht uur over den afstand van bijna 1400 kilometer hebben moeten doen.

— Mijn makkers en ik hebben New-York drie uur geleden verlaten, Miss!

— Als gij de waarheid spreekt — dan moet gij werkelijk beschikken over middelen, die het menschelijk

begrip te boven gaan! stamelde het jonge meisje, met iets als bijgeloovigen schrik in haar blauwe oogen.

— Het zijn middelen, Miss, die misschien reeds over enkele maanden binnen het bereik van allen zullen vallen — althans binnen enkele jaren, maar die nu voorloopig gelukkig alleen nog de mijne zijn. Ik moet u evenwel zeggen, dat mij uw vragen eenigszins verbazen — gijzelf hebt immers al eens met die middelen kennis gemaakt.

— Wat zegt u? Spreekt gij in ernst?

— In vollen ernst! Dat middel heb ik gebruikt, toen ik u hierheen bracht.

— Gij bedoelt — uwe vliegmaschine?

— Niets anders, Miss!

— Maar die ontzagelijke snelheid.....?

— De vliegmaschine vloog toen wel zeer snel, Miss, maar ik heb met opzet een zeer grooten omweg gemaakt, en ook de vaart aanzienlijk vertraagd. Maar ik verzeker u, dat ik met dat zelfde vliegtuig drie uur geleden naar New-York ben vertrokken.

— En is die machine uwe uitvinding?

— Ja, miss!

— Dan zijt ge een genie, John Raffles. En dan pleegt ge een zwaar vergrijp aan uwzelve, als gij door blijft gaan op dezen weg, riep het jonge meisje hartschotelijk uit.

— Wij hadden afgesproken, miss, dat wij hier niet meer over zouden spreken, hernam Raffles op koelen toon.

Cissy Vandyke boog het blondgelokte hoofd, slaakte een zucht, en wendde zich half af.

Raffles hervatte het gesprek met de opmerking:

— Wij zouden uw verloofde een goede gelegenheid kunnen geven, zich dadelijk te onderscheiden na van het ziekbed te zijn opgestaan — door hem aan te wijzen als een van de drie mannen, die in de roeiboot aanwezig mogen zijn.

— Maar dan loopt hij groot gevaar! riep het jonge meisje uit, met de zelfzucht, eigen aan alle vrouwen die liefhebben.

— Ongetwijfeld, miss! hernam Raffles, terwijl er een eigenaardige glimlach om zijn dunne lippen speelde. Ik meen echter wel eens gehoord te hebben, dat een inspecteur van politie zijn beroep niet uitsluitend achter de kachel utoefent, en dat zijn functie zelfs niet van gevaar ontbloot is!

— Ik vraag u verschooning! zeide het jonge meisje op zachten toon, terwijl een blos in haar wangen opsteeg. Ik heb hem lief, en mijn egoïsme dreef mij om dingen te zeggen, die hem en mij onwaardig zijn! De bandieten van het Kwade Oog zijn zijn doodsvijanden, zoowel als de mijne, laat hem dus den strijd met dit ontuig aanbinden!

— Nu spreekt gij, zooals uw verloofde het zelf zou wenschen, miss, daar ben ik zeker van! zeide Raffles. Mijnheer Flannagan moet zelf de twee andere mannen maar uitzoeken.

— Maar hij zal willen weten, wat er zal gebeuren mijnheer, als hij zonder het geld naar de motorboot roeit, riep Cissy uit. Wat moet ik hem dan zeggen?

Raffles dacht even na en antwoorde toen:

— Zeg hem voorloopig niets, dan dat hij in geen geval geld aanneemt, zelfs al zou mijnheer Vandyke het hem aanbieden, omdat het toch niet in handen van de bandieten zal komen, daar zal John Raffles wel voor zorgen!

— Maar dat zal hem niet voldoende zijn! Bedenk dat hij politiebeambte is, en rekenschap van zijn daden moet geven!

— Daarin hebt gij gelijk, miss, beaamde Raffles peinzend. Ik vergat dat ik niet met een van mijn vrienden te doen heb! John Raffles behoeft voor hem geen autoriteit te zijn en zonder nadere aanwijzingen, zal hij wellicht niet handelend willen optreden. Welnu, zeg hem dan voorloopig, wat ik u zoeven heb medegedeeld! Eenige uren van te voren zal hem worden verklaard, waarin mijn hulp bestaat — en ik geef u de verzekering, dat zij afdoende zal zijn. In ieder geval moeten de drie mannen zich goed wapenen — want er zal gevochten moeten worden.

HOOFDSTUK III.

De honderdduizend dollar.

Er waren drie dagen verloopen sedert dit zonderlinge gesprek tusschen de dochter van den staalkoning, en den man die haar vader, blijkbaar zonder eenig spoor van berouw, een millioen dollar armer had gemaakt.

Van het gesprek was natuurlijk niets uitgelekt, maar de bladen hielden zich niettemin onledig met de vraag wat Vandyke wel zou doen.

Eenige persorganen richtten bittere verwijten tot de politie, en wilden antwoord hebben op de vraag of dit nu langer zoo kon voortduren en of het geduld kon worden, dat de burgers van de Vereenigde Staten gedwongen konden worden een buitensporigen losprijs te betalen voor de personen die in hun dienst waren en in handen van een bende ellendelingen waren gevallen.

Men begon er zelfs een politiekwestie van te maken, en de zaak werd duchtig uitgebuit door de organen der Republikeinen, die er een gevaarlijk, maar welkom middel in zagen, de democratische regeering te doen vallen.

Uit den mond van den staalkoning zou natuurlijk geen enkele inwoner van New-York vernemen wat hij voornemens was en zoo was men enkel en alleen op geruchten aangewezen.

Sommigen wilden „uit de beste bron” weten dat de staalkoning beslist zou weigeren, het geld te betalen — andere wisten „beslist zeker” dat Vandyke eieren voor zijn geld zou kiezen en de som — een bagatel — zou afstaan.

Maar nu deed zich in verband hiermede direct een tweede vraag voor:

Zou dit bedrag als lokaas dienen, en zou de politie trachten, den bandieten een strik te spannen, of zou de strijdkas van de gevaarlijke bende werkelijk met dit bedrag vermeerderd worden?

Personen met een weinig inzicht verklaarden de eerste eventualiteit voor buitengesloten — er was geen sprake van het spannen van een strik!

Hoe zou dit ook mogelijk zijn waar de motorboot 10 kilometer uit den wal voor anker zou gaan, natuurlijk na zich eerst vergewist te hebben, dat er geen schepen in de nabijheid waren?

Zij zouden de mitrailleurs — misschien wel het kanon voortdurend op de naderende roeiboot gericht houden en een goede verrekijker zou hen al spoedig verraden of er meer dan drie personen zich daarin bevonden.

Bovendien kon men er wel zeker van zijn, dat er aan boord van de motorboot minstens 10 bendeleden zouden zijn, zoodat de overmacht veel te groot zou wezen.

En tenslotte — bij het minste teeken van verraad, als er soms een ander schip mocht naderen met verdachte bedoelingen, zou het rooverschip aanstonds zee kiezen en verdwijnen, en dan zou het lot van miss Thornycroft niet twijfelachtig zijn.

Hierover werd nogal getwist, en natuurlijk ook zeer veel gewed.

Het moet echter gezegd, dat er veel meer gewed werd op de kans dat de honderdduizend dollar in 's hemelsnaam maar betaald zouden worden, dan op die, dat men een geheele motorboot met een roeibootje zou trachten te vangen!

Zoo naderde dan de dag, die in het stroobiljet door de bandieten was vastgesteld.

Een groot aantal dagbladreporters had reeds dagen lang als een zwerm muggen om het hoofdbureau van politie gezwermd, in de hoop iets te vernemen omtrent de plannen der politie, maar men was daar onvermurwbaar en wilde niets loslaten.

De heeren waren dus op hun eigen fantaisie aangewezen, en die gaven zij dan ook den vrijen teugel!

Het was omstreeks één uur in den middag, toen een groote roeiboot, met drie personen bemand, zich losmaakte van een kleine pier in de haven, en naar zee roeide, waarbij twee agenten aan de riemen trokken.

De derde man, in politiek gekleed, stond aan het roer.

Het was Theodor Flannagan, de inspecteur van politie.

Hij was nog wat bleek, maar hij scheen geheel van zijn vreeselijke wonden genezen te zijn, die hem tijdens de nachtelijke aanranding van twee weken geleden waren toegebracht.

De twee agenten waren krachtige knapen, blijkbaar oud-matrozen, en zij trokken met kracht aan de riemen.

Het getij was teruglopend, en de wind blies van het land, zoodat hun arbeid aanzienlijk verlicht werd, en zij wel mochten hopen, over iets meer dan anderhalf uur de plek te hebben bereikt, waar de rood-geschilderde motorboot der bandieten hen zou wachten.

In het eerst voeren zij te midden van een groot aantal elkander kruisende sleepbooten, lichters, tankschepen en havenstoombooten, maar zoodra zij de havenkom verlaten hadden, werd het aanstonds stiller, en

het duurde niet lang of er was heinde en ver geen schip meer te zien.

Om half drie zeide Flannagan, die van tijd tot tijd den kijker voor het oog had gebracht op korten toon:

— Daar zijn zij, mannen! Niet zoo hard meer roeien, anders komen wij te vroeg.....

Op ongeveer een mijl afstand aan loevert was de vorm van een vrij groote motorboot te zien, vuurrood geschilderd, en die, naar haar vorm te oordeelen, zeer snel moest loopen.

Van de personen aan boord viel nog niets te bespeuren, maar naarmate de roeiboot naderde, werden er met den kijker eenige gedaanten op het lage dek zichtbaar.

Van tijd tot tijd raadpleegde Flannagan zijn horloge en gaf dan een kort bevel.

Een half uur later was de afstand tusschen roei- en motorboot tot op een kabellengete verminderd.

Ook met het bloote oog kon men nu duidelijk een tiental personen ontwaren, die met de revolver in de vuist, of het geweer in den aanslag de roeiboot stonden op te wachten.

Op de voorplecht van het kaperschip was een klein snelvuurkanon opgesteld, dat granaten van drie duim verschoot, zwaar genoeg om een boot, vijfmaal grooter dan de roeisloop, met een enkel schot naar den kelder te zenden.

De agenten hadden de riemen opgestoken, en schenen op nadere bevelen te wachten, terwijl Flannagan was opgestaan en nu staand den helmstok hanteerde.

Toen bracht een der mannen op de motorboot een scheepsroeper aan den mond en klonk het bevel over de golven:

— Kom langs zij liggen, en let op wat er bij het minste teeken van verraad zal gebeuren.

Op hetzelfde oogenblik weken de bandieten vaneen en nu werd er een vrouw zichtbaar, die door twee der schurken stevig bij den arm werd vastgehouden.

Het was miss Thornycroft.

De schurk die zooeven gesproken had, bracht den scheepsroeper weer aan zijn mond, en schreeuwde:

— Let dus goed op — indien gij ons bedriegt, wordt zij aanstonde neergeschoten.

Een siddering van woede doorliep het krachtige lichaam van den jongen inspecteur, toen hij daar de onschuldige, oude dame in handen van de wreede schurken zag.

Hij gaf den agenten nog een kort bevel — de riemen plonsden weder in het water — en zachtjes naderde de roeiboot, terwijl een man achter het kanon had post gevat en nauwkeurig de bewegingen van de boot in het oog hield.

Maar eensklaps, toen de roeiboot nog nauwelijks twintig meter van de motorboot verwijderd was, geschiedde er iets onverwachts.

Het rood geschilderde rooverschip werd als door een onzichtbare macht uit het water opgeheven, plonsde opnieuw in zee, zoodat de roovers als kegels door elkaar rolden — en werd toen letterlijk in tweeën gesneden door een zonderling, donkergrijs geschilderd voorwerp, dat eensklaps uit de golven was opgerezen, en daar nu als een groote, stalen visch in het licht van de ondergaande zon schitterde.

Het is mogelijk, dat Flannagan deze gebeurtenis verwachtte, maar toch slaakte hij een kreet van verbazing bij het zien verschijnen van deze zonderlinge duikboot — want dat was het stellig — die daar met zulk een ongehoorde snelheid uit de golven was opgedoken, geen seconde te vroeg of te laat, en juist op tijd, om het plan van de roovers te doen mislukken.

Intusschen spartelden de bandieten allen in het water.

Sommigen hadden zich aan een stuk van de zinkende, door midden gesneden motorboot weten vast te klampen, maar spoedig zonken ook deze wrakstukken in de diepte, en het duurde niet lang, of men had aan boord van de roeiboot een zestal der schipbreukelingen opgenomen, die een zeer mistroostigen indruk maakten, en van alle fierheid ontdaan waren.

Zij werden snel geboeid en dat niet alleen door de twee agenten die geroeid hadden, maar bovendien door twee andere mannen, die al dien tijd verborgen hadden gelegen onder de planken van de ruime voorplecht der boot, waarvan het voorstuk was weggenomen, hetwelk van de motorboot afgekeerd was, zoodat men daar onmogelijk den valstrik had kunnen opmerken.

Zij waren op het eerste bevel van Flannagan te voorschijn gekomen, en de vier ordebewaarders hadden al heel weinig moeite met de drijfnatte bandieten, die een voor een als het ware als rijpe vruchten konden worden geplukt.

Maar de bemanning van de duikboot had ook niet stil gezeten, doch de andere bandieten, voor zoover zij niet aanstonds in de golven waren verdwenen, op het smalle dek getrokken.

Die bemanning was al zeer klein — twee man!

Een daarvan was zeer groot en breed, en Flannagan had een flauw vermoeden, dat hij die herculisch gebouwde gestalte reeds vroeger eens had gezien, maar waar dat was, of onder welke omstandigheden — dat kon hij zich niet herinneren.

De andere echter was hem volkomen onbekend.

Het was een zeeman zooals er wel duizenden waren aan te wijzen, in iedere haven der wereld.

Maar hij scheen zijn vak als bandietenvangster met groote animo uit te oefenen, en sjouwde de schurken bij hun kraag aan boord, alsof hij kabeljauwen ving.

Miss Thornycroft, die eveneens in zee gevallen was, behoorde tot de eersten, die gereëd werden.

Toen werden er nog drie bandieten aan boord van de zonderlinge duikboot getrokken, — en daarop dook de vreemde stalen visch even snel weder onder de golven als zij verschenen was, zonder Flannagan gelegenheid te geven, een vraag te stellen — waarop overigens waarschijnlijk toeh geen antwoord zou zijn gegeven.

De jeugdige inspecteur van politie kon dus niets anders doen, dan zich verheugen, dat hij op zulk een voortreffelijke wijze geholpen was bij de vangst van

een zestal gevaarlijke booswichten, en zich verbazen over de manier, waarop die hulp was geboden.

Hij kon ook niet van alles op de hoogte zijn, onze brave inspecteur.

Was hij dat geweest, dan zou hij geweten hebben, dat hij zooeven had kennis gemaakt met een product van de genialiteit van een man, dien hij als zijn vijand moest beschouwen — van John Raffles!

Hij zou dan geweten hebben, dat het schip, hetwelk hij slechts voor een klein gedeelte, en slechts enkele minuten had kunnen zien, een duikboot was van een eigenaardige samenstelling, waarvan de machtige machines op drieërlei wijze in beweging konden worden gebracht — door benzine, door electriciteit, en door vloeibare lucht!

In het laatste geval kon de duikboot een snelheid halen, zelfs onder water, die de vaart van een expres-trein nog overtrof.

Hoe kwam deze boot zoo eensklaps in de Amerikaanse wateren?

Raffles had ternauwernood een week geleden, toen er betrekkelijke kalmte heerschte te New-York, en men werkelijk mocht meenen, dat de bandieten voorloopig genoeg hadden van hun misdadig handwerk, Charly Brand en Henderson met den „Duivel der Lucht” naar het kleine eiland dicht bij de Schotsche kust gebracht, waar zijn duikboot, de wonderlijke „Bruinvisch” in een geheime kreek, slechts aan hem en zijn beide makkers bekend, onder de oppervlakte van de golven lag te rusten, als een slapende visch.

De overtocht met de vliegmaschine had nog geen volle negen uur geduurd.

Raffles was alleen weder teruggevlogen, na Henderson en Charly des avonds aan land te hebben gezet, en deze twee moedige mannen hadden de „Bruinvisch”, die al even weinig toezicht verlangde als de eerste de beste motorboot van niet te groote afmetingen, binnen vier dagen over den Oceaen gebracht.

En de dingen ontwikkelden zich, zooals wij gezien hebben, al spoedig zoodanig, dat Raffles zich geluk-

kig prijsde, dat hij op den inval was gekomen, zijn duikboot onder zijn bereik te brengen.

Het vaartuig, ongeveer twaalf meter lang en drie meter breed, was door Raffles en Henderson op een verlaten eiland der Hebriden in elkander gezet, met een geduld en een kennis van zaken, die aan het wonderbaarlijkste grensden, nadat alle platen, ribben, machinedeelen, en andere stukken, welke Raffles door fabrieken, over de geheele wereld verspreid, had laten vervaardigen, in het geheim daarheen waren vervoerd.

Dit was de duikboot, welke op zulk een juist oogenblik haar rol had gespeeld in het korte drama, dat zich zooeven aan de oppervlakte van de zee had voltrokken.

Raffles was al dien tijd aan het stuurrad blijven staan, terwijl Henderson en Charly naar het dek snelden, zoodra de boot boven water was, en zich meester maakten van de bandieten, die in de nabijheid rondspartelden, maar niet dan nadat zij miss Thornycroft hadden gered, die zich uit alle macht aan een gedeelte van het houten dek van de motorboot had vastgeklampt.

Zoodra dit geschied was, was het stalen luik in het dek weder gesloten en de „Bruinvisch” was verdwenen, zonder eenig spoor na te laten, en blijkbaar zonder behoefte te gevoelen, de kennismaking met de politieboot langer voort te zetten dan volstrekt noodzakelijk was.

Zij bevond zich nu op een diepte van ongeveer tien meter en hield op de kust aan.

Miss Thornycroft was dadelijk naar de groote kajuit gebracht, waar haar de gelegenheid werd gegeven, haar drijfmatte kleederen uit te trekken, en zich tijdelijk te hullen in een warme borstrok en eenige andere kleederen van Henderson.

Weliswaar zag de goede, oude dame, die niet vrij was van corpulentie, er met haar grooten, stalen bril op, en met haar waterlaarzen aan, een weinig potsierlijk uit, maar de hoofdzaak was, dat zij warme klee-

deren aan had, en dat de hare konden drogen bij de elektrische kachel.

Wat de drie gevangenen betreft, zij waren stevig geboeid en met kettingen vastgemaakt aan den wand zelf van de duikboot.

— Als zij nu zouden willen ontkomen, bromde Henderson grimmig, dan zouden zij onze duikboot mee moeten nemen. — en zij zijn wel knap — maar zóó knap zijn zij toch niet.

De duikboot had reeds gedurende eenigen tijd haar weg onder de oppervlakte der golven voortgezet, toen Raffles de kleine kajuit verliet, waar hij met Charly had beraadslaagd, en zich naar de plaats begaf, waar de drie schurken waren vastgemaakt.

Hij stond een oogenblik met gekruiste armen voor het drietal stil, dat hem met sombere blikken opnam, en wendde zich toen tot Charly met de woorden:

— En nu ben ik toch wel genoodzaakt, deze bandieten half en half als mijn collega's te begroeten! Ook zij stelen!

— Wat! barstte Charly los. Durf je je zelf in een adem te noemen met dit uitvaagsel der menschheid, op wier gelaat de laagste hartstochten en de vreeslijkste wreedheid staan afgeschilderd. Vergeet je dan, dat je hier staat tegenover misdadigers van de ergste soort, die moorden en brandstichten, vergiften en schoffeeren? Maar het zijn beesten! Het zijn geen menschen!

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik geloof, dat hier slechts een gradueel verschil en geen feitelijk onderscheid te constateeren valt, mijn vriend! zeide hij toen op bitteren toon. Maar het is waar, dat deze lieden zich niet ontzien, ook armen te bestelen — en al ware het alleen daarom verdienen zij de galg.

— Ik ben blij, dat je er zoo over denkt, zeide Charly droogjes. Vraag den man aan het roer maar eens, hoe hij over dit drietal denkt! voegde hij er aan toe, met een gebaar in de richting van Henderson, die op dit

ogenblik aan het stuurrad en de bedieningshandles stond.

— Als u het mij zou vragen, mijnheer, gaf de brave reus te kennen, dan zou ik geen seconde tijd verliezen, maar de drie schurken als een bosje sprut op elkander binden en hen eenvoudig overboord zetten. Er zou in het geheel niets aan hen verloren zijn. Ik betwijfel echter, of de haaien het hapje zouden lusten.

— Je hoort het! zeide Charly kortaf. Dat is het oordeel van een man met een gewoon burgermansverstand. En mijn oordeel is het ook.

— Het zou zeker een eenvoudige wijze van handelen zijn, gaf Raffles te kennen, maar ik geloof niet, dat wij de bevoegdheid bezitten, aldus als rechters op te treden. Die mannen zijn nu weerloos, en aan weerlozen vergrijpt men zich niet, vooral niet, als men John Raffles heet.

Onder het spreken had de Groote Onbekende geen oog van de drie gevangenen afgewend.

Hij trad nu op een der schurken toe, op wiens gelaat nog sporen van menscheijkheid te zien waren, en vroeg hem:

— Weet gij, wie uw chef is?

De man keek Raffles aan, alsof hij hem niet begreep, en haalde toen de schouders op.

— Gij weet het niet? drong Raffles aan. Maar gij weet wel, dat gij u in mijn macht bevindt, en dat ik u zoolang in gevangenschap kan houden, tot gij het mij gezegd hebt?

Toen hief de man het hoofd op en zeide schamper:

— Al zoudt gij mij hier houden tot den jongsten dag, dan nog zou ik u niet kunnen antwoorden. Gij zoudt mij evengoed kunnen vragen, of ik wist, wat er over een maand met mij zal geschieden. Ik weet het niet. Niemand weet het.

— Ik wil u voorloopig gelooven, vervolgde Raffles rustig. Kunt gij mij zeggen, waar zich het hoofdkwartier van uwe bende bevindt?

De schurk aarzelde en wierp een schichtig blik op zijn medeplichtigen.

Het duurde niet langer dan een seconde, maar Raffles had den blik opgevangen, en dacht er het zijne van.....

— Dat schijnt gij ook niet te weten, hernam hij haastig. Nu, ik wil niet langer aandringen. Wat gij niet weet, dat kunt gij mij niet mededeelen.

Daarop vestigde hij zijn scherpe grijze oogen op de beide andere bandieten en vervolgde:

— Weet gij het wellicht?

— Ja! antwoordde een der schurken dadelijk, terwijl hij Raffles tartend aankweek. Ik weet het! Maar gij zoudt mij eerder mijn tong uit den mond kunnen rukken, dan dat ik het u zou verraden.

— Dat is tenminste taal! riep Raffles uit. Met u weet men, waaraan men zich te houden heeft! En hoe denkt uw makker er over?

De derde man zag Raffles slechts even aan, en antwoordde met een verachtelijk schouderophalen.

— Nu, dat is even goed als een antwoord! zeide Raffles glimlachend. Gij wilt uw zaak niet verraden, dat zie ik nu. En indien het slechts een andere zaak dan juist deze gold, zou ik eerbied voor uw houding kunnen hebben!

Hij wierp nogmaals een blik op den man die hij het eerst had toegesproken, gaf Charly een wenk, en beiden verwijderden zich, het aan Henderson overlatende, het drietal in het oog te houden.

Toen zij een half uur later terugkeerden, werden zij door den reus ontvangen met de mededeeling dat de drie schurken in een onbegrijpelijke dieventaal, waarvan hij niets begreep, druk met elkander gefluisterd hadden.

— Het ware beter geweest, als wij dit belet hadden! zeide Raffles op ernstigen toon.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Zij moeten van elkander verwijderd worden! beval hij op korten toon, na een snellen blik met Charly te hebben gewisseld.

— Niets is gemakkelijker! zeide de jonge man. Wij kunnen een hunner hier laten, den tweede in de

bagegeruimte, en den derde in de kleine kajuit opsluiten.

Aldus werd gehandeld.

De twee bandieten werden losgemaakt, en weggeleid.

De man die achterbleef in het kleine stuurvertrek juist onder het toegangsluik, was de bandiet, die even geaanzeld had toen Raffles hem naar de plaats van het hoofdkwartier vroeg.....

Dubec 3 is DE Sigaret.

HOOFDSTUK IV.

Met dieven vangt men dieven.

Zoodra de stalen deuren achter de twee andere bandieten waren dichtgevallen, zoodat het onmogelijk zou zijn, dat zij een enkel woord opvingen van hetgeen hier zou worden gesproken, wendde Raffles zich tot den man, die was achtergebleven, en zeide op fluisterenden toon, terwijl hij hem strak aanzag:

— Wilt gij 20.000 dollar verdienen?

De bandiet scheen de beteekenis van deze simpele vraag van zoo weinig woorden onmiddellijk te begrijpen, want in plaats van te antwoorden begon hij over zijn geheele lichaam te sidderen en keek met schuwten blik naar de stalen tusschendeuren.

— Gij behoeft niet te vreezen dat men ons zal kunnen beluisteren! ging Raffles voort. Die stalen deuren houden ieder geluid tegen. Zeg mij eerst eens, of gij weet of vermoedt wie ik ben!

— Gij kunt niemand anders zijn dan John Raffles, antwoordde de bandiet heesch. Alleen hij zou ons kunnen en durven bestrijden!

— Dan hebt gij goed geraden! Gij beseft zeker wel, dat ik over middelen beschik, niet minder machtig dan die uw vreeselijk genootschap ten dienste staan?

— Dat beseft ik.

— Gij begrijpt, dat ik uw leven in mijn hand heb, en u op zijn minst aanstonds aan de politie kan uitleveren — wat ik met uw beide medeplichtigen dan ook zonder eenigen twijfel over enkele uren zal doen!

— Dat begrijp ik. Ik weet dat mijn lot in uw hand is!

— Gij spreekt verstandige taal en doorziet uw toestand blijkbaar volkomen, ging Raffles sarcastisch voort. Welnu, ik doe u het voorstel, u de vrijheid te hergeven en u bovendien 20.000 dollar te betalen, als gij mij de plaats aanwijst, waar het bestuur der bende van het Kwade Oog pleegt bijeen te komen!

Weer begon de bandiet hevig te beven, maar in zijn oogen glom een vonk van hebzucht, welke Raffles zeide dat zijn pogingen met een goeden uitslag zouden worden bekroond.

De bandiet schraapte een paar malen zijn keel, en fluisterde toen op schorren toon:

— Gij weet niet, waaraan ik mij bloot stel, indien ik zou doen wat gij van mij vraagt!

— O ja, ik weet het zeer goed! antwoordde Raffles.

Als de leiders der bende u achterhaalden, zoudt gij het met den dood bekoopt!

— En toch stelt gij mij voor...? vroeg de bandiet ontzet.

— Waarom zou ik niet? Geeft gij dan soms de voorkeur aan den electrischen stoel, die u zeker wacht, als de politie u in handen krijgt, indien niet nu, dan toch later? En gij kunt u immers door de vlucht red- den voor de wraak?

— Zij zouden mij wel weten te vinden! mompelde de schurk.

— Dat zullen zij niet, als gij u naar een land be- geeft als Noorwegen, Denemarken of Nederland, die gelukkig bevrijd zijn gebleven van den kanker van het moordziek rooverswezen, die dit land en bijna alle andere groote naties thans teistert! Gij zijt veilig, zoo- dra gij daar zijt, mits gij ongemerkt het land kunt verlaten — en daarvoor zal ik zorg dragen. Want het spreekt vanzelf, dat gij mijn gevangene blijft totdat ik mij heb overtuigd dat gij mij niet bedrogen hebt! Gij ziet mij zeker niet voor zoo dom aan, dat ik u vrij zou laten en u 20.000 dollar zou betalen om later tot de ontdekking te komen dat gij mij wat op de mouw zoudt hebben gespeld, of uw kornuiten zoudt hebben gewaarschuwd!

— Gij zoudt mij dus dunven zweren, dat gij mij vei- lig en ongezien naar een van de landen brengt, welke gij zooeven hebt genoemd? vroeg de bandiet aarzelend.

— Ja, dat zweer ik! Niemand der uwen zal u kun- nen ontdekken!

De schurk scheen een zwaren tweestrijd in zijn bin- nenste te voeren.

Maar ten slotte zegevierden zijn hebzucht en het verlangen naar de gulden vrijheid!

Hij boog zich naar Raffles over, zoover zijn ketenen hem dit veroorloofden, en zei zoo zacht, dat hij bijna niet was te verstaan:

— Luister! Iederen Zaterdag komen de luitenants van onzen chef, dien niemand kent, bijeen om te be- raadslagen over hun eigen plannen en over de instruc-

ties welke zij langs geheimzinnigen weg hebben ont- vangen van den Moloch — zoo wordt onze onbekende meester genoemd.

— Dat is dus overmongen, zeide Raffles. Waar wor- den die samenkomsten gehouden?

— In de kelders van een drietal huizen van de Bos- ton Street. Die huizen grenzen alle aaneen, en worden bewoond door voornamen leden van onze bende. De tusschenmuren van de kelders zijn allen weggeslagen en men kan op deze wijze, als er soms politie mocht binnendringen, langs drie wegen ontsnappen.

— Niet kwaad gevonden! zeide Raffles. Het num- mer van het middelste huis?

— Drie-en-zeventig.

— Hoe laat beginnen deze samenkomsten gemeen- lijk?

— Te middernacht precies.

— Wat is het wachtwoord, hetwelk de eedgenooten wel zullen moeten geven?

— Dat verandert iedere week.

— Dat had ik moeten verwachten! bromde Raffles voor zich heen. Het maakt er de zaak zeker niet ge- makkelijker op.

Hij staarde even peinzend voor zich uit, en hernam toen:

— Hoe is het mogelijk, dat de politie nog nimmer op het denkbeeld is gekomen, dat in die huizen zulke vergaderingen plaats vinden? Zooiets moet toch op- vallen, dunkt mij?

— De politie zou eerder gelooven, dat de bijeen- komsten op het Witte Huis te Washington plaats vonden! gaf de bandiet ten antwoord. De man die in het middelste huis woont, is een algemeen geacht bur- ger van New-York.

— Zijn naam? vroeg Raffles.

— Archibald Dunmore!

Raffles en Charly wisselden een snellen blik met elkander.

Daar werd de naam genoemd van een man, die onder de zeer welgestelden werd gerekend, die voor-

zitter was van een aantal vereenigingen van openbaar nut, en wiens naam steeds vooraan prijkte op alle lijsten, waarop voor een of ander goed doel werd ingeteekend!

En die man was lid van deze allergevaarlijkste bende, die moordde en stal, en een geheele stad van een paar millioen inwoners in angst en vrees hield.

Geen wonder, dat de politie de grootste moeite had, de bende te bestrijden.

Waar zulke mannen er lid van waren, moest haar macht bijna onbegrensd heeten.

En Raffles begon te begrijpen, dat hij hier tegenover een vijand kwam te staan, waarbij vergeleken zijn Londensche tegenstanders slechts wassen poppen waren.

Dit was nog iets anders dan het beruchte Genootschap van den Gouden Sleutel, waarvan dr. Fox de chef was.

Hij stond even in gedachten en vroeg toen weder:

— Welk huis gaan de leiders steeds binnen?

— In alle drie, ten einde zoo min mogelijk opzien te baren.

— Hoeveel zijn er dan meestal?

— New-York is verdeeld in twaalf districten, en ieder district zendt een chef naar de wekelijksche bijeenkomsten.

— Er zijn er dus nooit meer dan twaalf? vroeg Raffles.

— Nooit!

— Maar zeker wel eens minder, als een der chefs ziek of op andere wijze verhinderd is?

— In dat geval gaat er een der onder-chefs heen.

— Zijn de bewoners van die drie huizen bij de besprekingen tegenwoordig?

— Alleen Dummore. In hoogst enkele gevallen ook wel eens een der anderen.

— Hoe heeten die anderen?

— Op nummer 71 woont William O'Brien, op nummer 69 Prosper Hyslope.

Charly had al deze namen snel opgeteekend, terwijl Raffles het verhoor voortzette.

— Hoe lang duren deze bijeenkomsten meestal? ging hij voort.

— Dat hangt af van de belangrijkheid der besproken aangelegenheden, antwoordde de bandiet. Maar het wordt zelden later dan vier uur. Des zomers zelfs nog vroeger, daar het dan vroeg licht is.

— Uw aanwijzingen zijn voor ons van groot nut, gaf Raffles te kennen. En ik behoef u niet te verzwijgen, dat ik er gebruik van zal weten te maken.

De bandiet antwoordde niet, maar Charly zag in zijn oogen een licht glinsteren, dat hem alles behalve beviel.

— Als die kerel niets achterhoudt, dan wil ik gehangen worden! bromde hij voor zich heen. Hij rekest er zeker stellig op, dat de politie in een val zal loopen, of zich aan het grootste gevaar bloot stelt, als zij mocht pogen, de boeven in hun vergaderzaal te overvallen.

Zoodra Charly zich even alleen met Raffles bevond, deelde hij hem zijn vermoedens mede.

Maar de Groote Onbekende haalde eenvoudig de schouders op en zeide:

— Het ligt voor de hand, dat de kerel alles verzwijgt, wat hij verder nog mocht weten, en dat hij op de hoogte is van sommige zaken, welke het voor de politie zeer lastig zullen maken, de vergaderzaal te overvallen. Hij vergeet echter een kleinigheid — en dat is, dat de politie er zeer waarschijnlijk pas iets mede te maken krijgt als alles veilig voor haar is. Wij zullen haar wel alles moeten voorkauwen.

— Dus je bent voornemens, zelf naar die vergaderplek te gaan? vroeg Charly verschrinkt.

— Je hebt toch niet verondersteld, dat ik het adres aan dien bandiet vroeg, om het in den rand van een spiegel te steken en het te vergeten? vroeg Raffles spottend.

— Maar op die wijze stel je je aan het grootste gevaar bloot, Edward!

— Dat is wel waarschijnlijk! Het zal geen wandeling door Hydepark zijn, dat is zeker.

— Neem mij en Henderson dan tenminste mede! Drie mannen, waaronder er een is, die wel voor vier telt, kunnen immers meer verrichten dan één!

— In gevallen als deze niet, mijn waarde! Hier is met list meer te bereiken dan met geweld!

Charly zweeg, daar hij wel inzag, dat Raffles zijn plannen reeds had opgemaakt en dat het geen doel zou hebben, hem tot andere gedachten te brengen.

Even later begaf Raffles zich weder naar den verrader, en vroeg hem:

— Als de bende van het Kwade Oog gevangenen of gijzelaars maakt, waar worden die dan het eerst heen gebracht?

— Naar het huis, waarvan ik u zooeven sprak.

— Zij verschijnen daar zeker voor een soort rechtbank?

— Ja, voor den Raad van Twaalf!

— Dezelfde, die alle Zaterdagen bijeenkomt?

— Ja.

— Maar als nu bijvoorbeeld een vijand op Donderdag in handen van de bende geraakt, waar blijft hij dan zoo lang?

— Hij wordt in een cachot in den kelder opgesloten.

— Die gevangenis is zeker volkomen veilig?

De bandiet keek Raffles even strak aan en zei toen:

— Veiliger dan de Staatsgevangnissen, dat verzeker ik u! De man, die kans zou zien, uit die gevangenis te ontsnappen, die zou over meer dan menschenlijke macht moeten beschikken!

— Heeft men het nooit gepoogd?

— Dat wel, antwoordde de bandiet, met een hatelijken glimlach, maar die poging kon niet herhaald worden — de man die het deed overleefde het niet.....

Een dof gebrom deed de drie mannen allen naar de zijde zien, waar zich het stuurrad en alle verdere toestellen voor de besturing van de duikboot bevonden.

Daar stond Henderson met twee vuisten om den rand van het stuurrad geklemd, die trilden van woede.

Het gebrom bleek van den vrouwen chauffeur afkomstig te zijn.

— Als ik een opmerking mag maken, mijnheer, zoo wendde hij zich tot Raffles, dan zou het deze zijn, dat ik u mijn geheele leven dankbaar zou blijven, als gij mij in de gelegenheid zoudt willen stellen, daar in dat moordenaarshol eens duchtig opruiming te gaan houden!

Raffles hief kalmeerend de hand op en zeide glimlachend:

— Wees maar stil, James! Daar zal het nog wel eens toe komen! Zeg mij nu liever eens, op welke hoogte wij zijn!

Henderson wierp een blik op het compas, raadpleegde het horloge, dat aan den wand was bevestigd en zeide toen:

— Wij hebben met volle snelheid pal zuidwaarts gehouden, mijnheer, en wij varen nu juist twee uren. Wij moeten dus nu ter hoogte van Norfolk zijn.

— Dan zullen wij naar boven gaan! Het zal nu wel volkomen donker zijn!

Henderson haalde een kleinen hefboom over, een gurgelend geluid liet zich hooren, alsof er water met kracht uit een buis geperst werd en de dieptemeter liep dadelijk snel terug.

Binnen enkele seconden was de boot aan de oppervlakte.

Charly opende het stalen luik met één enkelen handgreep en de frissche avondwind drong de machinekamer binnen, terwijl boven de hoofden der reizigers de sterren aan een wolkeloozen hemel glansden.

Raffles en Charly klonnen de smalle stalen ladder van slechts enkele treden op, die naar het met een leuning van gevlochten staaldraad omgeven dek voerde en zij zagen aanstonds dat Henderson zijn berekening goed had gemaakt.

Daar, op een paar mijlen afstand, aan stuurboord, glinsterden de lichten van Norfolk, en glansde het sterke licht van de beide vuurtorens.

— Hoe zullen wij ons nu van de beide bandieten ont-

doen? vroeg Charly, terwijl hij den blik op de stad gevestigd hield.

— Heel eenvoudig — wij zullen hen overboord werpen! zeide Raffles koeltjes.

— Maar dan zullen zij vluchten! riep Charly uit.

— Neen, want wij zullen van te voren de havenpolitie waarschuwen! Ik wil slechts voorkomen, dat deze wat al te nieuwsgierig is en onderzoek wil doen naar de duikboot, welke haar dit fortuintje in den schoot werpt! De twee schurken kunnen zwemmen en zij komen er dus met een nat pak af!

— Zullen de agenten in het donkere water kunnen zien?

— Wij zullen ons zoeklicht laten werken. En wees nu zoo goed en roep door ons draadloos toestel een boot met een zestal agenten hier. Laat Henderson stil gaan liggen en zich gereed maken op het eerste bevel te duiken.

— Dat zal hij wel doen — maar intusschen is het geheim van je duikboot nu toch al weder uitgelekt!

Raffles haalde de schouders op.

— Een duikboot op zich zelve is niet zoo bijzonder! zeide hij. De hoofdzaak is, dat de „Bruinvisch” ongeveer driemaal zoo snel is als de snelste tot dusverre gebouwde onderzeeboot! En dat weten de vertegenwoordigers van het gezag nu weer niet!

— Maar zij zullen de snelheid van je schip kunnen afleiden uit het feit, dat je in twee uren van New-York naar Norfolk bent gevaren! hernam de jonge man.

— Dat is zoo, al behoeven zij niet te weten, dat ik al dien tijd onder water heb gevaren. Voor alle zekerheid zullen wij nog een uur wachten. Wij hebben goed beschouwd geen haast.

De „Bruinvisch” lag nu volkomen stil, op het telephonisch gegeven bevel van Charly.

Slechts weinig centimeters stak het dek boven de golven uit en het zou volstrekt onmogelijk zijn, het wonderlijke schip van den wal te zien, te meer, daar het nog volstrekt geen lichten voerde.

Zachtjes speelden de golven tegen den lichtgrijs geschilderden romp.

De beide vrienden stonden over de verschansing geleund, toen zij eenig gerucht achter zich hoorden.

Zij wendden den blik om en ondanks zich zelve konden zij een glimlach tenauwernood weerhouden.

Daar verscheen, hijgend en kreunend van inspanning, Miss Thornycroft, die het in haar kajuit te benauwd had gekregen, en blijkbaar gemerkt had, dat de duikboot aan de oppervlakte lag.

Zij droeg nog altijd haar mannenkleeren en het gaan in de zware waterlaarzen veroorzaakte haar niet weinig moeite.

Raffles snelde aanstonds hoffelijk toe, stak de oude dame de hand toe en hielp haar de ladder te beklimmen.

— Neem het mij niet kwalijk, dat ik zoo vrij ben, u te komen storen, mijnheer, hijgde Miss Thornycroft. Maar ik hield het beneden niet langer uit. Gij zult mijn uiterlijk hoop ik wel verontschuldigen?

— Maar natuurlijk, miss! antwoordde Raffles, terwijl Charly zich moest omwenden, ten einde een lach te verbergen, die zich op zijn gelaat vertoonde.

— Zouden mijn kleeren spoedig droog zijn denkt gij? vroeg de oude dame.

— Over een klein uur, Miss! Het doet mij meer leed, dan ik u zeggen kan, dat ik u in dezen onaangename toestand heb moeten brengen, maar mijn eigen veiligheid zoowel als de uwe gedoogden niet anders! Over enkele uren zullen wij teruggekeerd zijn en zal ik u dicht bij New-York aan wal zetten. Gij kunt dan nog gemakkelijk naar uw huis terugkeeren!

Raffles had dit laatste vrij luid gezegd, luider misschien dan hij misschien wel wist of wenschte en de bandiet daar beneden had goede ooren.....

Charly haalde nu snel een kleinen vouwstoel en een dikke reisdeken en het duurde niet lang, of Miss Thornycroft zat goed ingebakerd op het dek, met een kop dampenden bouillon op haar schoot, door Henderson met evenveel handigheid als spoed gereed gemaakt.

Toen er een uur verstreken was, zeide Raffles:

— Nu zal ik genoodzaakt zijn, Miss, u te verzoeken, weder naar uw kajuit terug te keeren, want wij gaan aanstonds weder duiken!

— Het is toch niet gevaarlijk, al dat duiken? vroeg Miss Thornycroft verschrikt.

— Ik verzeker u, Miss, dat er niet het minste gevaar bij is! stelde Raffles haar glimlachend gerust. Het zal trouwens niet lang duren, want zoodra wij onze gevangenen hebben afgeleverd en ons hebben verwijderd, zullen wij verder aan de oppervlakte varen!

De oude dame, geholpen door Charly, daalde de ladder naar de machinekamer weder af en verdween in de kleine kajuit.

— En telegrafeer nu, Charly, beval Raffles.

De jonge man maakte alles in gereedheid om naar den wal te kunnen seinen, stulpte zich den helm over het hoofd en stelde zich in verbinding met den vasten wal en wel meer in het bijzonder met het bureau van politie.

Het gesprek duurde tenauwernood vijf minuten.

Toen verscheen Charly weder op het dek en zeide:

— Zij dachten eerst aan een grap, geloof ik. Maar toen ik een beschrijving gaf van een der bandieten, schenen zij dadelijk gerust gesteld te zijn. Het schijnt, dat er reeds eenigen tijd gezocht wordt naar een man met vuurrood haar en een allergemeenst gezicht en zoo iemand hebben wij hier nu juist aan boord! Daarenboven heb ik hen nauwkeurig op de hoogte gesteld van alles, wat er eenige uren geleden op de reede van New-York is voorgevallen en waarvan de telegraaf het bericht reeds naar Norfolk heeft gebracht, en toen konden zij in het geheel niet meer twifelen.

— Wanneer komen zij?

— Zij zouden dadelijk een motorsloep zenden en die kan over twintig minuten hier zijn.

— Dan moeten wij het zoeklicht in orde gaan maken, om hen den weg aan te wijzen.

— En de bandieten?

— Die mogen pas op het laatste oogenblik van hun

boeien worden ontdaan. Met zulk gevaarlijk ontuig moet men voorzichtig zijn!

Het zoeklicht werd nu omhoog gedraaid, zoodat het ongehinderd de golven zou kunnen beschijnen; het contact werd aangebracht en Charly zou aanstonds slechts een klein handwiel behoeven om te draaien, om het zoeklicht in werking te stellen.

Een kwartier was verloopen, toen er een rood licht zichtbaar werd en dadelijk daarna een groen, op een paar vademen afstand voor de duikboot.

Blijkbaar waren het de bak- en stuurboordlichten van de politieboot, die dus recht op de duikboot aanhield, ofschoon zij dit vaartuig onmogelijk zou kunnen zien.

— Het is tijd, Charly! zeide Raffles, die gedurende den tijd van het wachten zijgend naast Charly op het smalle dek had gestaan.

Zonder een nadere verklaring te behoeven, daalde Charly de ladder af en ging met Henderson de bandieten bevrijden.

Het was afgesproken, dat de schurken met eenige tusschenruimte in het water zouden worden geworpen, opdat de twee die gevangen zouden worden genomen, geen achterdocht zouden koesteren als zij hun makker zouden missen, maar in de meening zouden verkeerren, dat hij verdronken was.

Terwijl de eerste aan dek werd gebracht, zonder nog te weten, wat er met hem zou gebeuren, schakelde Charly het zoeklicht in, en onmiddellijk gudste een stroom schel wit licht over de groene golven, die alle voorwerpen tot op kilometers afstand daghelder verlichtte.

De politieboot was nu duidelijk zichtbaar.

Men kon zelfs de revolvers onderscheiden, welke de vijf agenten in de hand hielden, en het kleine revolverkanon op de voorplecht, waarachter de kanonnier gehurkt zat, gereed om het kleine stuk te bedienen.

Men kon duidelijk den inspecteur onderscheiden, die zijn horloge in de hand hield en er op keek bij het licht van den schijfwerper.

Raffles was op den eersten der bandieten toetreden en zeide kortaf:

— Zoodra ik er u het bevel toe geef, springt gij in zee en zwemt naar de politieboot, die daarginds nadert. Als gij mocht weigeren, zal een kleine duw van den man die achter u staat — en Raffles wees op den reus Henderson, die vlak achter den bandiet was gaan staan, met een niet te miskennen uitdrukking op zijn gelaat — wel voldoende zijn, om u te overtuigen, dat gij ongelijk hebt. Bedenk wel, dat ik alle verantwoordelijkheid voor uw persoonlijke veiligheid van mij afschuif, zoodra gij, op welke wijze dan ook, vrijwillig of gedwongen, dit vaartuig zult hebben verlaten. Ik kan er namelijk niet voor instaan, dat de agenten van politie niet op u zouden schieten, als gij de dwaasheid mocht begaan, een poging te doen om te vluchten!

De bandiet had zwijgend, met somber gelaat, naar deze woorden geluisterd.

Eens had hij het hoofd opgeheven en een snellen blik om zich heen geworpen, maar hij scheen te begrijpen dat iedere kans op ontsnapping was verkeken — naast hem de Groote Onbekende, met de revolver in de vuist, achter hem de reus, gereed om hem bij het minste teken van verzet aan te vatten en als een hond overboord te werpen.

Hij haalde de schouders op, deed een stap vooruit, en was het volgend oogenblik over boord gesprongen.

Dadelijk zwom hij met krachtige slagen naar de politieboot, die tot ongeveer vijftig meter was genaderd.

Toen hij ongeveer de helft van den afstand had afgelegd, werd de tweede bandiet naar de verschansing geleid.

Maar nu deed zich een onverwachte moeilijkheid voor.

Want eensklaps begon de man te jammeren:

— Ik kan niet zwemmen! Ik zou verdrinken als een kat! Gij wilt mij toch niet vermoorden? Ik kan niet zwemmen, zeg ik u!

Raffles keek den schurk even zwijgend en onderzoekend aan. Toen kwam pas langzaam over zijn lippen:

— Gij kunt niet zwemmen? Dan zijt gij door een groot wonder hier aan boord gekomen! Nu, gij zult zien, met geen monsters en wreedaards te doen te hebben. Charly, een reddingsgordel!

De jonge man snelde weg, ten einde het gevraagde te gaan halen en een paar tellen later was de gordel den bandiet over het lichaam geschoven en stevig om zijn middel vastgemaakt.

— Misschien is onze vriend nog wat bevreesd! zeide Raffles sarcastisch. James, help hem dien angst voor het water eens overwinnen!

Voor de schurk een kreet had kunnen slaken voelde hij zich door twee krachtige armen aangegrepen, die hem als een veertje oplichtten en in de golven slingerden.

De roover spartelde even rond en koos toen de verstandigste partij — hij zwom regelrecht naar de politieboot en gaf zich gevangen!

De afstand tusschen beide vaartuigen was nu tot op 25 meter verminderd.

— Doof het zoeklicht, Charly! beval Raffles.

Het contact werd verbroken en de overgang van licht tot duisternis was zóó groot, dat men in het eerst volstrekt niets kon onderscheiden.

Maar eensklaps klonk een krachige stem, die blijkbaar van een scheepsroeper gebruik maakte, over de golven, die riep:

— Zijt gij degen, die drie uren geleden de roode motorboot op de reede van New-York in den grond hebt gevaren?

— Ja! antwoordde de heldere stem van John Raffles, die eveneens een scheepsroeper had gegrepen.

— Dan zal ik u moeten verzoeken, mij naar de haven te vergezellen!

— Waarom, als ik vragen mag?

— Om uw identiteit vast te stellen!

— Die wensch ik niet nader bekend te maken!

— Maar men houdt u voor John Raffles!

— Dan heeft men gelijk!

— Dus toch? De politie heeft veel aan u te danken in

dit geval, maar toch moet ik dan met nadruk mijn verzoek herhalen, mij dadelijk naar de haven te vergezellen

— En als ik weiger?

— Dan zou ik dwang moeten gebruiken!

Een heldere lach klonk spottend over de golven.

— Gij zoudt mij willen dwingen? Daartoe tart ik u!

Er kwam geen antwoord, maar plotseling spoot een verblindend witte lichtstraal over de oppervlakte der zee, die even schoon rond te tasten en toen op de duikboot gevestigd bleef.

— Geef u over, John Raffles, of ik geef bevel tot schieten.

Maar de inspecteur sprak, zooals men dat noemt, voor stoelen en banken!

Op het dek van de raadselachtige duikboot was niemand meer te ontdekken!

En dat was niet het ergste — het kleine stukje van het dek, dat nog te zien was geweest, verdween met ongehoorde snelheid!

— Geef acht, kanonnier! schreeuwde de inspecteur woedend. Op gindsche duikboot, en met scherp! Vuur!

Er verliepen nog enkele seconden met richten — en die seconden werden den inspecteur noodlottig.

Want toen het schot afging, was er van de duikboot niets meer te zien.

De granaat sloeg in zee, juist op de plek waar zooeven de duikboot geweest was en aan den wakkeren kanonnier lag het zeker niet, dat het projectiel slechts water trof!

Nog drie- viermaal werd het kanon in den blinde afgeschoten.

Toen begreep de inspecteur, die niet van gezond verstand ontbloot was, dat hij evengoed recht omhoog in de lucht kon vuren en gaf het spel gewonnen.

Hij liet de motorboot keeren en voer naar Norfolk terug, een ervaring en twee gevaarlijke bandieten rijker.

HOOFDSTUK V.

Miss Thornycroft.

New-York was den volgenden morgen niet weinig verbaasd, toen Miss Thornycroft weder haar intrek in het huis van Peter Vandyke aan de Vijfde Avenue had genomen, zoo bedaard alsof er niets bijzonders was voorgevallen!

En men bewonderde het flegma en de onverschrokkenheid van de oude, corpulente dame, die rustig in het zoo zwaar bezochte huis weder aan haar bezigheden

ging, in afwachting van de terugkomst harer jonge meesteres, die op zulk een onvergelykelijk gedurfde wijze onder de oogen der bandieten was gered door den man, dien nu wel iedereen als den Engelschen gentleman-inbreker John Raffles kende!

Een geheele zwerm journalisten was op het prachtige heerenhuis neergestreken, ten einde uit den mond der dappere oude dame het relaas van haar wedervaren te

hooren, maar zij moesten teleurgesteld weder vertrekken, want Miss Thornycroft bleek zeer gesloten te zijn, en verzekerde dat zij niets mocht loslaten, op verzoek van den geheimzinnigen redder in den nood, die haar aan een wissen dood had weten te ontrukken, opdat de bandieten geen houvast aan die verklaringen zouden vinden, en de heeren van de pers moesten zich vergeenoegen met hetgeen hun door de politie werd medege-deeld.

Voor de rest waren zij op hun fantasie aangewezen, en zij dischten hunnen lezers dan ook verhalen op, die iemand de haren te berge deden rijzen, en waarvan het alleen maar jammer was dat zij van a tot z verzonnen waren.

Er viel voor Miss Thornycroft heel wat te regelen in het groote huis aan de Vijfde Avenue!

De butler zat in de gevangenis, de chauffeur eveneens, en nog een paar bedienden bovendien.

De arme negerbediende, de trouwe Jim, was laaghartig door de bandieten vermoord, en zoo was het bediendenpersoneel eensklaps aanzienlijk gedund.

En wie er nog waren kregen onbepaald verlof, tot tijd en wijle Peter Vandyke weder zou zijn teruggekeerd.

Er bleef een dienstmeisje en een vertrouwde huis-knecht over — en dat was alles.

Het was omstreeks vier uur in den middag, en de duisternis begon reeds te vallen, toen Miss Thornycroft het groote huis verliet, om eenige inkoop te doen.

Zij volgde de Vijfde Avenue, ging eenige groote winkels binnen en nam de pakjes zelve mee.

Want zij was een flinke vrouw, en was er niet bang voor met eenige bagage te loopen!

De oude dame had juist den reusachtigen bazaar van Wannamaber verlaten en was een breede zijstraat ingeslagen, om daar op een omnibus te stappen, die haar naar de Vijfde Avenue zou terug brengen, toen er haar een gesloten auto achterop reed.

Het voertuig hield een paar meter vóór haar stil, terwijl de motor bleef doorgrommen.

Toen werd het portier geopend en twee mannen sprongen op straat.

En vóór de oude dame goed begreep wat er eigenlijk gebeurde, was een dier mannen op haar toetreden, en had haar een doek met chloroform op neus en mond gedrukt.

Zij voelde nog juist, hoe zij met geweld naar de auto werd geduwd, en verloor toen het bewustzijn...

Dit alles was zoo snel en onverwacht in zijn werk gegaan, dat de weinige voorbijgangers die van het voorval getuige waren, nog niet van hun verbazing waren bekomen toen de auto reeds weder in beweging kwam en in pijlsnelle vaart wegreed.

Het voertuig snelde door verscheidene drukke straten van New-York.

Een der aanranders was naast den chauffeur gaan zitten, de andere had zich naast de bewusteloze oude dame gezet, en snel de gordijntjes neergelaten, die aan het portier hingen.

Hij wierp een schamperen blik op den bewusteloozen en mompelde:

— Dit is de tweede maal dat wij je beet hebben, jij oude helleveeg en ditmaal zullen we je niet opnieuw laten ontsnappen — reken daar op!

Vandyke zal ditmaal het dubbele moeten betalen, en de Moloch heeft er alles op gesteld om zijn zin te krijgen, want het gaat om zijn prestige.

De auto vervolgde haar weg in pijlsnelle vaart, totdat zij, na ongeveer anderhalf uur te hebben gereden, stilstond voor een huis in Boston Street, dat het nummer 73 droeg.

Het was nu volkomen donker, en het baarde in het geheel geen opzien, dat twee goed gekleede heeren een blijkbaar ongestelde dame, die zeer moeilijk liep en bijna gedragen moest worden, snel het huis binnenbrachten.

Men scheen daar hun komst te verwachten, want de buitendeur werd reeds geopend nog voor de auto goed en wel stilstond.

Miss Thornycroft, die nog altijd niet uit haar be-

wusteloosheid ontwaakt was, werd naar een vrij groote kamer gebracht, waar op dat oogenblik slechts een persoon aanwezig was.

Het was Dunmore, een der gevaarlijkste leden van de bende van het Kwade Oog, daarom des te gevaarlijker, wijl niemand in dezen schijnbaar zoo achtenswaardigen persoon zulk een booswicht zou hebben vermoed.

Dunmore had een gladgeschoren bloemzoet gelaat, waarvan hij de trekken blijkbaar meesterlijk wist te beheerschen, en dat slechts zijn waren aard verried, als hij zich onbespied wist, geheel alleen met zijn lage gedachten!

Hij was stemmig in het zwart gekleed, zijn handen waren uitstekend verzorgd en zeldzaam wit, en hij droeg smetteloos linnengoed.

Als eenig sieraad droeg hij een gouden ring met een blauwen steen, dien hij onophoudelijk op en neer draaide, zoolang het nu volgende gesprek duurde.

Dunmore wendde zich nu tot een der schelmen en vroeg op gedempten toon:

— Dat is zij dus? Ik had haar nog nooit van aangezicht tot aangezicht gezien.

— Ja chef, dat is nu de befaamde miss Thornycroft, die ons reeds eenmaal ontsnapt is, al kon zij daar zelf weinig aan doen en al had Raffles daar de hand in.

— Zou zij nog lang bewusteloos blijven?

— Minstens den geheelen nacht!

— Zij is niet mooi! liet Dunmore zich geringschattend uit.

— Dat geef ik gaarne toe, chef — men zou haar zelfs zonder overdrijving reelijk kunnen noemen.

— Nu, mooi of leelijk — zij zal ons tweehonderdduizend dollar opleveren of zij gaat er aan, zoo waar mijn naam Dunmore is. De Moloch heeft mij nog geen drie uur geleden doen weten, dat hij er volstrekt op stond, de politie, en vooral dien verdoemden John Raffles te toonen, dat wij de sterksten zijn!

— Wat sta je in je zelf te grinniken, Kairby. Waag je het te lachen terwijl ik over den Moloch spreek?

— Ik vraag u verschooning, chef, maar ik bedacht

dat Raffles toch vroeg of laat in de val zal loopen!

— Daar ziet het op, het oogenblik nog niet erg naar uit, bromde Dunmore op grimmigen toon. O, als die man toch eens lid van onze bende werd!

— Ik geloof dat wij dan lang zullen kunnen wachten chef, zeide Kairby schouderophalend.

— Wie weet! hernam Dunmore. Hij is weliswaar onze grootste vijand en als ik hem hier in handen had, zou ik hem waarschijnlijk op staanden voet neerschieten, maar het moet mij van het hart — wat hij doet is bijna geniaal en de Moloch zal al zijn krachten moeten inspannen, om dien man meester te worden!

Zooals hij nu weder een uur of vijf zes geleden nog maar de roode motorboot dwars door midden heeft gevaren, dat oude wijf daar heeft gered, en tien van onze beste mannen naar de haaien heeft geholpen — ik wil niet oneerbiedig zijn, maar ik geloof dat zelfs onze meester het hem onmogelijk zou kunnen verbeteren.

Hij draaide zenuwachtig aan den gouden ring en vervolgde toen op anderen toon:

— Breng die oude dikzak naar het cachot. Wij zullen aanstonds nader over haar beraadslagen, zoodra de negen overige districtsleiders hier zijn! Maar dat kan ik wel vast zeggen — het zal haar slecht vergaan, als de tweehonderdduizend dollar ditmaal niet worden betaald.

— Mag ik ook iets zeggen, chef, vroeg nu de andere schavuit, die tot dusver gezwegen had.

— Laat eens hooren, Brash!

— Als de tweehonderdduizend dollar goed en wel betaald zijn, dwingt gij haar ook nog de verblijfplaats van die Vandyke te verraden! Weigert zij, dan hebben wij beneden in den kelder nog wel enkele aardige instrumentjes waardoor wij haar zullen kunnen dwingen haar mond open te doen.

— Dat is een voortreffelijke inval, Brash, en ik zal niet nalaten, bij den Moloch melding van je te maken! riep Dunmore uit, terwijl zijn zachte blauwe oogen eensklaps een duivelsche uitdrukking kreeg. Onze

martelwerktuigen kunnen dan weer eens dienst doen. De bladen steken de oude vrouw in de hoogte, omdat zij zich zoo flink en dapper gedragen heeft in de laatste weken, maar pas als zij op de pijnbank ligt zullen wij over die flinkheid kunnen oordeelen. En voer haar nu weg! Zoodra zij weder bij kennis is gekomen moet ik gewaarschuwd worden.

Brash en Kairby tilden de oude dame niet zonder moeite van haar stoel, droegen haar het vertrek uit, een gang door, een trap af, en een ruimen kelder binnen, nadat Brash de deur daarvan geopend had met een eigenaardig gevormden sleutel, welken Dunmore hem ter hand had gesteld.

Miss Thornycroft werd op een houten brits gelegd, de twee schurken wierpen nogmaals een verachtelijken blik op haar, en sloten daarop weder zorgvuldig de deur van den grooten kelder.

Weliswaar bevonden er zich, zooals de bandiet op de duikboot naar waarheid had medegedeeld, nog twee andere deuren in den kelder, maar die voerden naar de aangrenzende huizen en waren op dit oogenblik stevig afgesloten.

Het waren alle drie dikke eikenhouten deuren, ware vestingpoorten, met ijzer beslagen en voorzien van een ingewikkeld slot.

In een hoek van de kelderruimte was een soort kooi van dikke staven, die eveneens met een deur kon worden afgesloten.

Dat was het cachot, waarvan de bandiet op de „Bruinvisch” melding had gemaakt.

En dan stonden er in een donkeren hoek van het ruime gewelf eenige afschuwelijke toestellen, juist zooals men ze in de duistere middeleeuwen gebruikten om verdachten tot een bekentenis te brengen, of veroordeelden op vreeselijke wijze naar de eeuwigheid te zenden — wurgpalen, radbraken, banken om de ledematen uit te rekken, geeselpalen, en andere afschuwelijke voorwerpen.

Daar hing ook het dikke touw naar beneden, eindi-

gende in een lus, en waar van het doel maar al te duidelijk was.

De kelder kon helder verlicht worden door een zestal electriche lampen, die tegen de zoldering waren bevestigd.

Het was ongeveer half elf, toen Kairby en Brash den kelder sloten en zich weder naar het vertrek begaven, waar Dunmore hen wachtte.

De chef had zich volstrekt niet van zijn plaats bewogen, en hield zich nog maar altijd onledig met het omdraaien van zijn gouden ring.

Zoodra de twee bandieten weder waren binnengetreden, zeide Dunmore op zachten toon:

— Heb je de deur goed achter haar gesloten?

— Zelfs al was zij bij haar kennis, dan nog zou zij niet kunnen ontsnappen, wees daar zeker van! zeide Kairby. En gij weet wel, dat de muren van dien kelder zoo dik zijn, dat schreeuwen haar niet zou baten.

— Dain is het goed, mannen! En ga nu eens zitten, want ik heb je een zeer belangrijke mededeeling te doen!

De twee districtscheffs namen nieuwsgierig aan de tafel plaats, en keken Dunmore vol verwachting in het bleeke, pafferige gezicht.

Ofschoon hij volstrekt geen gevaar liep te worden beluisterd, daar hij het huis geheel alleen bewoonde, des daags slechts in gezelschap van een dagmeisje, begon Dunmore op fluisterenden toon:

— Het zal vannacht een bijzondere samenkomst worden, vrienden! Ik verwacht ditmaal namelijk een man, wiens naam in Londen onder de collega's van het mes en de revolver een voortreffelijken klank heeft! Zij hebben hem de eer waardig gekeurd, de opvolger te worden van Professor Nicholson, als voorzitter van het Genootschap van den Gouden Sleutel!

— Dokter Fox! riep Kairby uit, terwijl hij van zijn stoel opstond.

— Ja! Dokter Fox, een man die bijna in een adem mag worden genoemd met den Moloch. Gij weet dat hij onmiddellijk is hier gekomen nadat het eerste tele-

gram omtrent het optreden van Raffles te New-York in Londen werd ontvangen.

— Dat is ook geen wonder, chef! hernam Kairby. Hij weet dat Raffles zijn doodsvijand is, zoowel als van onze bende en hij wil hem tot iederen prijs uit den weg ruimen.

— De chef van den Gouden Sleutel zal ditmaal bij uitzondering aan onze beraadslagingen deelnemen, omdat hij reeds eenigszins op de hoogte is van de werkwijze van den Grooten Onbekende, en ons daaromtrent kostbare inlichtingen zal kunnen geven.

— Zoo zullen wij dan hedennacht den man in ons midden hebben die zich alleen aan zijn luitenants met ongemaskerd gelaat vertoont, zeide Brash handenvrijvend.

— Ik denk wel, dat John Raffles dezen nacht het voornaamste onderwerp der besprekingen zal opleveren, hernam Dunmore op somberen toon. Al zou het ons honderd duizenden kosten — die man moet verdwijnen! Het is ongelooflijk — het grenst aan het bovennatuurlijke, wat deze man ons reeds in verloop van enkele weken voor nadeel heeft berokkend — financieel, materieel en vooral ook moreel. Ik behoeft u lieden natuurlijk niet te zeggen, dat ons succes voor een groot deel berust op den schrik, dien wij onder de bevolking verspreiden! Zoodra het blijkt, dat onze macht niet onweerstaanbaar is, zal men zich tegen onze eischen verzetten — de politie zal met de hulp van John Raffles hoe langer hoe meer benedeleden in handen krijgen, waaronder wellicht verraders zullen schuilen of zwakkelingen, die onze geheimen verraden, voor zoover deze hen bekend zijn — en dan is ons rijk uit, of in het gunstigste geval verbleekt onze macht.

— Gij hebt gelijk, chef, zeide Brash op woesten toon, en zijn zwarte oogen fonkelden boosaardig; John Raffles moet tot iederen prijs verdwijnen, zooals trouwens iedereen die het waagt ons pad te kruisen en ons te weerstreven!

Maar Kairby scheen tamelijk sceptisch gestemd te zijn.

Hij haalde de schouders op en zeide, terwijl hij zich achter het oor krabde:

— Ik vrees dat er nog heel wat water door de Hudson zal moeten stroomen eer wij den gentleman-inbreker, zooals hij te Londen schijnt te worden genoemd, in handen zullen krijgen. Het blijkt immers iederen dag duidelijker, dat die man de beschikking heeft, niet alleen over fabelachtige rijkdommen, maar ook over onbegrijpelijke hulpmiddelen.

— Dat mag zoo zijn — maar wij zullen hem toonen, dat wij op den duur de sterksten zijn! zeide Dunmore met een sissenden klank in zijn stem.

Nog geruimen tijd praatte het edele drietal voort over dit onderwerp, dat hen zoo nauw ter harte ging, totdat een electriche schel overging, die hun waarschuwde, dat het oogenblik der vergadering ging aanbreken.

Met inachtneming van alle noodige voorzorgsmaatregelen, werd de voordeur geopend, die de twee chefs doorliet, die zich gezamenlijk naar de plek van samenkomst begaven.

Spoedig daarna kwam er nog een derde en een vierde.

De anderen zouden uit de aangrenzende huizen door den kelder komen.

Want ditmaal zou ter eere van den hoogen gast de samenkomst plaats hebben in de fraaie eetzaal in het huis van Dunmore.

Klokslag twaalf uur was de Raad van Twaalf bijeen.

En menig inwoner van New-York zou vreemd hebben opgezien, als hij eens een blik in de eetzaal had kunnen slaan, en zich had kunnen overtuigen, dat meer van de helft der bendechefs, die daar vergaderden, stadgenooten waren, die zij menigmaal de hand hadden gedrukt of in deftige gezelschappen hadden ontmoet.

Dunmore wierp nu en dan een blik op de pendule, maar er verliep nog bijna een half uur voor de electriche schel nogmaals overging en de komst van een laten bezoeker aankondigde.

Dunmore stond op, teneinde Dr. Fox in persoon te gaan verwelkomen.

Enkele minuten later trad de chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel het vertrek binnen.

Alle aanwezigen rezen eerbiedig van hun zetel om

den Engelschman te verwelkomen en nadat Dunmore een korte toespraak had gehouden, en er eenige glazen champagne waren geledigd, namen de beraadslagingen een aanvang.

HOOFDSTUK VI.

Waar Raffles zegeviert.

Nu en dan verwijderde zich een der tien aanwezigen, teneinde zich te gaan vergewissen of Miss Thornycroft nog niet uit haar bewusteloosheid was ontwaakt, want Dr. Fox had het voorstel gedaan, reeds nu te trachten haar de mededeeling te ontwringen waar zich haar meester en diens dochter ophielden.

Dit voorstel was aangenomen — en iedereen hoopte nu maar, dat de chloroform spoedig zou zijn uitgewerkt en men Miss Thornycroft — „het oude wijf” zooals Dunmore haar bij voorkeur bleef noemen — zou kunnen ondervragen.

Na Brash volgde Kairby.

Maar deze scheen zich in den weg te vergissen, wat zonderling genoeg mocht heeten, in iemand die hier in dit huis toch wel bijna een dagelijksche gast was, want hij daalde de trap niet af, maar liep integendeel met opmerkelijke haast de trappen op, die naar de hooger gelegen verdiepingen leidde.

Hij scheen iets op de zolderverdieping te zoeken, en toen hij daar was, vond hij dat blijkbaar nog niet vol-

doende, want hij klom als een kat uit het dakraam, en klauterde op het dak.....

Daar gekomen zocht hij even rond en liep toen naar een groote stellage, die de telefoondraden torste, welke over het huis heenliepen.

— Ik heb mij niet vergist! bromde hij in zichzelf.

Hij haalde een klein lederen taschje onder zijn kleeren te voorschijn, opende het, en haalde er eenige instrumenten benevens een telefoonhaak uit.

Binnen enkele oogenblikken had hij een der draden afgetapt en aan het toestel verbonden.

Hij sprak gedurende nauwelijks een minuut op zachten toon en scheen zich de moeite niet te willen geven, de voorwerpen weder mee te nemen, tenminste hij liet alles in den staat waarin hij het gebracht had.

Toch verliet hij niet dadelijk het dak, maar stak opnieuw de hand in den zak — en een seconde later vloog een groene vuurpijl sissend de lucht in, dadelijk gevolgd door een roode en een blauwe.

Na dit zonderlinge werk binnen een paar minuten te

hebben volbracht, kroop Kairby weder door het zolder-
raam, en keerde vlug als een haas op zijn weg terug.

Hij was ongeveer een kwartier in het geheel weg
geweest.

Toen hij de vergaderzaal weder binnentrad vond hij
daar de aanwezigen in de grootste opwinding bijeen.

Men sprak druk door elkaar en de champagne deed
opnieuw de ronde.

— Waar zijt gij toch geweest, Kairby? schreeuwde
Brash. Ik heb u overal gezocht, en ik kon u nergens
vinden.

— Ik ben even wat sigaren gaan halen in de Bar op
den hoek, antwoordde Kairby.

— Neem mij niet kwalijk, Kairby, maar dat is zeer
gevaarlijk! zeide Dunmore op strengen toon. Zoiets
verbaast mij van u!

Maar Kairby haalde de schouders op en zeide op
onverschilligen toon:

— Ik ben in den rok gekleed — het komt vaak voor,
dat men om zulk een doel een Bar binnenloopt. Trou-
wens, als het u niet bevalt, dan hebt gij het maar te
zeggen!

De aanwezigen schenen even de reden te vergeten,
die hen zoo zeer had opgewonden, om Kairby en Dun-
more beurtelings verbaasd aan te zien.

Iets dergelijks — brutaliteit van een lid, zelfs al was
hij districtschef tegen den vreeselijken Dunmore, dat
was iets ongehoords!

Dunmore vestigde een oogenblik zijn boosaardige
slangenooogen op het gelaat van Kairby en zeide toen
koud:

— Wij komen later wel eens op deze zaak terug —
gij moet nu iets anders vernemen!

— Ja, ja! schreeuwde Brash, de intimus van Kairby,
laat mij het vertellen, wat ik u bidden mag, ik ben
immers degeen die het ontdekt heeft!

— Maar wat is er dan toch gebeurd, vroeg Kairby
nieuwsgierig, gij ziet er allen zoo opgewonden uit. Uwe
oogen schitteren alsof gij een groote overwinning hebt

behaald. Wat is er toch geschied in dien korten tijd
van mijn afwezigheid?

— Luister, dan zal ik het je mededeelen! riep Brash,
die reeds een weinig onder den invloed van het schui-
mende nat scheen te komen.

Hij nam nog een teug en begon:

— Je hadt nauwelijks het vertrek verlaten, of ik ging
op mijn beurt heen, om nog eens naar onze gevangene
uit te zien. Ik had mijn electriche zaklantaarn bij mij,
daar ik in den kelder het licht niet wilde ontsteken.
Ik trad op de brits toe, en dadelijk zag ik, dat het niet
al te lang meer zou duren, of Miss Thornycroft zou uit
haar bewusteloosheid ontwaken. Zij had zich namelijk
een weinig bewogen, dat was duidelijk te zien!

Brash werd blijkbaar heesch van het vele spreken,
want hij nam opnieuw een teug en vervolgde:

— Zij hield de oogen nog wel altijd gesloten en
blijkbaar werkte de chloroform nog altijd na, maar zij
had toch haar hoofd bewogen. Ik keek wat nauwkeu-
riger toe, en wat denk je dat ik zie?

Kairby, die met de grootste aandacht, eenigszins
voorovergebogen staande had toegeluisterd, haalde de
schouders op, en antwoordde:

— Ik ben geen gedachtenlezer, Brash! Zeg maar op!

— Miss Thornycroft droeg een pruik!

— Is dat zoo bijzonder? hernam Kairby. Zij is een
oude dame, en ook nog een beetje ijdel!

— Nonsens, man! schreeuwde Brash op ruwen toon.
Zij had haar hoofd bewogen, maar de pruik was zeker
aan een grooten splinter van de brits blijven haken en
half afgeschoven — en onder die pruik zag ik zwart
haar! Gitzwart haar, Kairby. Begin je lont te ruiken,
man?

— Ik moet bekennen... zeide Kairby langzaam.

— Maar ben je dan een ezel? riep Brash grof uit.
Die zoogenaamde Miss Kairby was een man.

Kairby had snel het hoofd omgewend, en keek Brash
strak aan, met half geopende lippen.

— Een man? herhaalde hij langzaam. Daar heb je je
toen natuurlijk nader van overtuigd?

— Geloof je soms, dat ik een zuigeling ben? Ik heb natuurlijk de pruik weggetrokken, met den hoed er bij — het was zoo — daar lag een man op de brits! En als ik nog had kunnen aarzelen, dan had een blik op de groote voeten en handen mij moeten overtuigen!

— Wel, dat was een vreemde ontdekking voor je, Brash! zeide Kairby op eigenaardigen toon. Welke gevolgtrekkingen maakte je toen wel?

Brash keek zijn vriend eenige oogenblikken strak aan, wees toen op zijn voorhoofd en zeide spottend:

— Je schijnt vanavond met molentjes te loopen. De gevolgtrekking die ik maakte, was natuurlijk de eenige voor de hand liggende — die man was John Raffles.

Het instemmend gemompel van de geheele vergadering bewees, dat alle aanwezigen zich minstens even schrandler vonden als Brash, en van hetzelfde inzicht waren.

— En hoe luidde dan wel je redeneering, vriend Brash? vroeg Kairby, die de eenige scheen te zijn, op wien de mededeeling niet veel indruk scheen te maken.

— Daar je hersens vanavond zoo miserabel functionneeren, zal ik het je duidelijk maken, riep Brash na een nieuwen teug champagne. Miss Thornycroft is in het geheel niet in het huis in de 5de Avenue geweest, maar dadelijk naar een veilige plaats vertrokken, nadat Raffles haar aan land had gezet, en hij heeft haar plaats ingenomen. Begrijp je dat?

— Dat is niet zoo onbegrijpelijk, antwoordde Kairby kalm. En vervolgens? Wat was zijn doel?

Brash keek zijn vriend hoofdschuddend en medelijdend aan en antwoordde toen:

— Zijn doel lag voor de hand. Hij wist natuurlijk zeer goed, dat de Bende van het Kwade Oog alles in het werk zou stellen, om haar blunder goed te maken, en Miss Thornycroft opnieuw in handen te krijgen!

— Dat klinkt niet zoo onwaarschijnlijk! riep Kairby uit.

— Het verheugt me, dat je dat ook zoo inziet, hernam Brash droogjes. Welnu, door haar plaats in te nemen, zou hij in het hol van den leeuw komen, en

hij hoopte daar kostbare geheimen te ontdekken en misschien wel trachten ons aan de politie over te leveren, en daarom ging hij met opzet alleen uit, om ons als het ware te tarten. Want het is nu wel bijna zeker, dat een van de lui aan boord van zijn vervloekte duikboot geklapt heeft en onze Zaterdagse samenkomsten heeft verraden!

Kairby knikte, ten bewijze, dat hij licht in de duisternis begon te zien.

— Raffles liet zich dus kalm door ons overvallen — maar hij had waarschijnlijk niet op de chloroform gerekend! vervolgde Brash. Hij meende zeker wel een middel te vinden om uit den kelder te geraken en ons dan de politie op het lijf te jagen.

— En dat schijnt hem nu door een ongelukkig toeval mislukt te zijn, hernam Kairby. En wat gaat er nu met hem gebeuren?

Brash liet een schel lachje hooren en schreeuwde:

— Wat er met hem gebeuren gaat? Waar zijn toch je hersens? Het is natuurlijk al lang gebeurd, man! Ik ben dadelijk naar boven gesneld, allen zijn met mij teruggekeerd, er is licht gemaakt, wij hebben vastgesteld, dat wij met een man te doen hadden en wij hebben zeer eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat verscheen.

Een onheilspellende stilte volgde op deze woorden. Kairby was eenige stappen teruggetreden terwijl er een zeer eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat verscheen.

— Gij hebt dus John Raffles, onzen doodsvijand, voor zijn wandaden aan de galg doen boeten?

— Geen volle tien minuten geleden!

— Dat is prachtig! Dat is de handigste zet dien gij nog gedaan hebt! Ik maak u mijn compliment — nu zijn we hem bepaald voor goed kwijt! riep Kairby uit. Maar hadt ge toch misschien niet beter gedaan, als gij hem eerst bij kennis hadt laten komen, en hem eerst eens ondervraagd hadt?

— Waartoe zou dat gediend hebben? hernam Brash.

Hij zou immers toch ontkend hebben, en het verraad sprong in het oog.

Kairby wilde weer iets zeggen, toen plotseling de woorden op zijn lippen schenen te besterven.

Alle aanwezigen waren opgesprongen en luisterden aandachtig.

Op straat was het geluid hoorbaar van eenige krachtige auto's, die snel genaderd waren en nu voor de deur van het huis schenen stil te staan.

— Vervloekt! Dat lijken wel politie-auto's! riep Dokter Fox, terwijl hij verbleekte.

— Wacht even — ik zal gaan zien! zeide Dunmore, terwijl hij wegsnelde, om in zijn werkkamer door de kieren van de overgordijnen naar buiten te zien.

Hij bleef slechts enkele seconden weg, en toen hij weer terugkeerde, was zijn gelaat door schrik en woede verwrongen.

— De politie! hijgde hij. Die schurk heeft ons dus nog op het laatste oogenblik van zijn leven in de val willen laten loopen! Welnu, mijn identiteit is nu verraaden — maar er zullen geen agenten overblijven om het te gaan vertellen! Ik ga aanstonds het contact maken voor de mijn achter de voordeur en als de blauwjassen aan den voorkant in de lucht vliegen, dan zullen wij aan den achterkant door de geheime gang vluchten. Zij hebben ons nog niet! Wacht hier even, mannen!

En Dunmore wendde zich naar de deur, om zijn vreeselijk plan ten uitvoer te gaan brengen.

Maar hij was nog niet halverwege, of er klonk een schot!

Dunmore strekte de handen voor zich uit, als een blinde die naar den weg tast, struikelde en viel met het gelaat voorover op den vloer.

Bij de tegenoverliggende deur stond Kairby, in iedere hand een revolver en uit den loop van een daarvan kronkelde een dun rookwolkje.

— Er zitten nog elf patronen op mijn twee revolvers! riep hij met heldere stem, dat is voor ieder van u een kogel — en ik verzeker u dat ik niet misschiet! Wie van u een voet verzet of een verdachte beweging

naar zijn zak maakt, is een kind des doods! En nu handen op!

Het bevel klonk zoo dreigend, en de schurken waren zoo overbluft door deze volkomen onverwachte wending, dat elf paar handen snel de hoogte ingingen.

— Driewerf vervloekte ezels die wij zijn! siste Dr. Fox. Hij is John Raffles.

— Geraden, hooggeachte geneesheer! riep Raffles met een gullen lach uit. Ik ben John Raffles, en de man dien gij hebt opgehangen is Kairby, die mij met Brash had moeten ontvoeren! Chloroform is een uitstekend bedwelmingsmiddel, mits het lang genoeg wordt toegepast, en het slachtoffer op het goede oogenblik niet lang en krachtig zijn adem uit neus en mond stoot. In de auto ben ik zoo vrij geweest, de rol van bedwelmde oude dame prijs te geven en Kairby onverhoeds te overvallen en op mijn beurt te bedwelmen — maar heel wat beter dan hij het mij deed! Ik heb hem, daar ik wist hierheen te worden gebracht en ruim een uur den tijd te hebben, gegrimeerd als miss Thornycroft en op een gegeven oogenblik zaten er twee dames van dien naam in de auto, tenminste wat het gelaat betreft! Toen heb ik de kleederen en de vulsels verwisseld — en de toer was verricht! Gij ziet nu, mijn waarde Brash, dat men zich niet te zeer moet haasten met het maken van gevolgtrekkingen!

Fox liet opnieuw een sissenden klank hooren, en zijn gelaat was vaalgroen van woede, maar hij durfde zich niet verroeren, want een der revolvezloopen wees juist in zijn richting.

Buiten op straat was het nu stil.

Maar het zou de stilte zijn, die aan den storm voorafgaat.

Dat wisten de bandieten maar al te goed.

En zij zochten naar een middel om te ontsnappen, om den vijand daartegenover hen te verslaan!

Daar werd gescheld!

— De idioten! bromde Raffles. Zij doen als een dame die een visite brengt bij haar vriendin! Denken zij soms dat men hun beleefd de deur zal openen?

De politieagenten schenen nu ook wel in te zien, dat zij dit moeilijk konden verwachten, want nu werd er aan het slot gerammeld.

Blijkbaar poogde een der agenten met een looper het slot te openen.

Raffles werd ongeduldig.

Zoo kon het nog uren duren alvorens de politie binnenshuis was, tenminste als zij het huis ook niet aan de achterzijde trachtte binnen te gaan.

— Ga mij allen voor naar de werkkamer! beval Raffles kortaf. En geen enkele verdachte beweging — ik zal u niet meer sparen dan ik het dolle honden zou doen!

Langzaam, met omhoog geheven handen ging het troepje voor Raffles uit naar de werkkamer, die in duisternis gehuld was.

Maar de gentleman-inbreker draaide vlug den schakelaar om en beval:

— Gij daar, vooraan, met uw volkomen kaal hoofd, trek het overgordijn open, gauw wat of een kogel in uw zitvlak zal u leeren wat spoed is!

De bandiet, die geheel het uiterlijk had van den gezeten bankier had even gearzeld, maar het laatste dreigement scheen hem zooveel vrees in te boezemen dat hij nu haastig naar het raam trad en met een ruk het overgordijn ter zijde trok.

— Schuif nu het raam op! klonk opnieuw de bevelende stem van Raffles.

Het raam ging knarsend de hoogte in.

Raffles schoot zijn revolver af, en schreeuwde daarop met tentorstem:

— Hierheen, heeren van de politie! Komt binnen, wat ik u bidden mag, en laat die voordeur maar met rust — daar komt gij toch voorloopig niet in!

Dadelijk verscheen er een hoofd met een blauw-laken-sche pet op voor de raamopening en twee verbaasde oogen keken naar het tafereeltje daar binnen.

En onmiddellijk daarna sprong een agent van politie naar binnen, aanstonds gevolgd door twee, drie, zes,

tien anderen, en ten slotte drong een inspecteur van politie binnen.

De bandieten werden in een oogwenk geboeid, maar Dunmore was niet voornemens, zich zonder protest gevangen te geven.

Hij schreeuwde woedend:

— Gij zult het u beklagen dat gij de woning van een geacht burger op deze wijze zijt binnengedrongen, dat verzeker ik u!

— Dat zullen wij zien! zeide de inspecteur kortaf. Gij heet Dunmore?

— Zoo is mijn naam — en het is een naam met een goeden klank, mijnheer! Het is bespottelijk, dat gij ons durft arresteren op de aanklacht van een inbreker, een spitsboef, kortom van John Raffles!

De inspecteur wendde zijn blikken langzaam naar Raffles, en zeide:

— Waart gij het, die ons gewaarschuwd heeft?

— Dat deed ik, per telefoon!

— Spreekt deze man de waarheid?

— Volkomen — althans wat mijn identiteit betreft! Voor het overige is hij de grootste schurk die er op twee beenen rondloopt en huichelt!

— Het spijt mij — maar dan zie ik mij gedwongen, ook u in verzekerde bewaring te nemen! hernam de inspecteur.

— Iets dergelijks is mij heden of liever gisteren, want het is reeds ver over middernacht, nog eens gezegd! kwam Raffles glimlachend. Vindt gij het wel zeer dankbaar, den man gevangen te nemen, die u zulke groote diensten bewezen heeft?

— Het is niet aan mij, om daarover te oordeelen! Ik volg slechts mijn instructies!

— Maar uw persoonlijk inzicht?

— Mijn persoonlijke meening is, dat gij een buitengewoon schrander en stoutmoedig man zijt en dat de politie u zeer veel verplicht is! Maar nogmaals — dit zal mij niet weerhouden om mijn plicht te doen!

— Als gij kunt natuurlijk!

— Als ik kan? Wie zou het mij beletten?

— Dat zullen wij! klonk eensklaps een heldere stem. Een deur in het behang vloog open, die een geheime verbinding tot stand bracht met het aangrenzende huis, en Charly en Henderson stormden binnen.

Henderson trok Raffles snel mede naar de geheime deur, Charly loste tot schrik-aan-jaging een paar schoten, en een seconde later was het drietal achter de deur verdwenen, die onmiddellijk weer in het slot viel, en nu bijna onzichtbaar was.

De inspecteur slaakte een kreet van woede, stormde op den muur toe en bonsde er met beide vuisten op.

Hij schreeuwde eenige tegenstrijdige bevelen en zond eenige agenten weg om het aangrenzende huis te onderzoeken.

Zij kwamen echter eenige minuten te laat!

Raffles, Charly en Henderson waren reeds door een gang en over de vestibule naar de voordeur gestormd en hadden haar opengerukt.

Op vijf meter afstand stond een der politieauto's, door drie agenten bewaakt.

Henderson was met een machtigen sprong tusschen hen in en het volgende oogenblik vlogen zij als raket-

ballen door elkaar, neergeslagen door de mokerharde vuisten van den reus.

Henderson ging achter het stuurwiel zitten, terwijl Raffles en Charly in den wagen sprongen.

Voor de agenten bij de andere auto goed en wel van hun verbazing bekomen waren, had Henderson den wagen reeds in beweging gebracht, die wegstormde en spoedig uit het gezicht verdwenen was.

Dien zelfden morgen, drie uur later, bij het krieken van den dag, vonden twee veldwachters de auto ten noorden van New-York midden op den weg langs de kust staan, dicht bij een steile rots, die een nauwe inham afsloot.

Op een der leeren kussens was een papiertje gespeld.

En daarop stond te lezen:

„Ondank is steeds 's werelds loon! Ik neem het u echter niet kwalijk en zal u kwaad met goed vergelden door u mede te deelen dat onder uw gevangenen zich dr. Fox, de leider van het Genootschap van den Gouden Sleutel bevindt! Tot weerziens!”

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (No. 299) bevat:

DE MOLOCH.

